

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΜΟΣ Β. -- 3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ -- ΑΡΙΘ. 11

1916



ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΙΟ ΛΕΠΤΑ

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ



Η „ ΚΥΡΙΑΚΗ ”

Εκδιδόμενη υπό των Έκδοτικών Καταστημάτων της «Ακρόπολης».
Ίδιοκτήτης: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΨΗΝΩΤΕΑΙ
Ετησίως διά τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6.
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10.



ΕΤΟΣ Α'

3 Ἰανουαρίου 1916

Ἀριθ. 11

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Χρόνια πολλά.

Ἡ «Κυριακή» εὐχεται εἰς ὅλης καρδίας εἰς τοὺς ἀναγνώστας της νὰ διέλθουν τὸ νέον ἔτος 1916 ἐν πλήρει υγείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ.

Τὸ Χριστουγεννιάτικο φύλλον

Ὡς πλήρης ἀμείψθ τῶν κόπων μας διὰ τὴν σύνθεσιν ἐνὸς χριστουγεννιάτικου φύλλου, ποὺ προσεπαύησάν, ὅσον ἦτο δυνατόν, μὲ γάλα μέσον, νὰ παρουσιάσωμεν τὸ λεωτέρον—μὰς ἔλλαν αἱ πολυληθεῖς συγγραφεῖς ἐπιστολαὶ ἀπὸ παντοῦ.

Ἐνεργήσατε. Σπεύσατε!

Ἡ φηροφία διὰ τὴν ἐπιλογήν τοῦ Γενικοῦ ἀντιπροσώπου ἀρχίζει καὶ ἀνάβει τὰς φιλοδοξίας ὄλων. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι κἀκε ἑβδομάδα θὰ ἔχωμεν καὶ ἀλλοῦ γράφας, ποὺ θὰ ἀνταρτίουν τὰ προηγουμένα προσωνύμια ἀποτελέσματα.

Πῶς σὲς φαίνεται;

Ἡ «Κυριακή» θὰ προσφέρει εἰς τὸν ἐκλεκτικὸν γενικὸν ἀντιπροσώπων ἐν ἑαυτῇ καὶ τακτικὰ εἰσ-ήγησι ζώσαν διὰ κίνημα τοῦ γράφου καὶ ἄλλων. Ἀλλὰ καὶ οἱ γενικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἄλλων νομίμων θὰ δύνανται μὲ τὴν κἀταξ τῶν νὰ εἰσέλθουν δωρεάν παντοῦ, ἀφοῦ θὰ γράφουν διὰ τὴν παραστάσιν ἢ τὴν συναυλίαν εἰς τὴν ἐστὶν μερῖδα «Ἀκρόπολιν», τῆς ὁποίας θὰ εἶνε τακτικὸς ἀνταποκριτὰς.

Καμιά δεκάρεσις γὰρ κανένα.

Μερικοὶ μὰς στέλλουν χειρόγραφα καὶ μὰς παρακαλοῦν νὰ τὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ὁμοίως μάλιστα. Διὰ τὴν ἐστὶν «Κυριακή» δὲν γίνεται γὰρ κανένα. Τὰ χειρόγραφα θὰ δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν των.

Ἄν καμιά φορὰ ἢ σειρά δὲν τηρεῖται, ἂν ἐνα διήγημα ἢ λογιόγραφον προσεταῖ θὰ πῶ, ὅτι τούτο γίνεται διὰ λόγους ποὺ θεωρεῖ ἢ συντάξας ἀναγκάσιους. Ἐνα πολὺ καλὸ διήγημα μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ ταχύτερον ἀπὸ ἕνα μέτριον.

Τὰ ποιήματα.

Τὸ μὲ ἐγκρινόμενα ποιήματα πληροῦνται πρὸς εἰκοσι, λεπτά τὸν στίχον. Ἐπιζητεῖται, ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας θὰ μὰς εὐγνωμονοῦν διὰ τὴν ἀστυρότητα αὐτὴν καὶ ἡ Ποιητὴς δὲν θὰ μὰς καταδικάσῃ.

Ὅ,τι δὲν ἔγινε ποτὲ μέχρι τοῦδε.

Πῶς σὲς ἐράνηκε ἢ ἀνάμνησις τοῦ Μερακλή ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὸ προηγουμένον; Ἦταν ἢ δὲν ἦταν πρώτης τάξεως Σήμερα σὲς προσφέρει ἕνα ὠραιότατον πρῶτον διήγημα γεμάτο σατυρα καὶ χιούμορ μὲ μίαν ὠραιότατην εἰκονογραφίαν πολὺ ἐξυπνὴ καὶ πολὺ νόστιμη.

Κρατῶδες σεράν.

Ὅσοι δὲν ἔχετε τὸ προηγουμένον φύλλον σπεύσατε νὰ τὸ ἀγοράσατε διὰ νὰ κρατῆτε συνεχίαν τοῦ «Κίμ Πάππου» τοῦ μαγευτικοῦ μυθιστορηματοῦ, ποὺ ἐγράφη ἐπὶ τῆς δια τὸ περιοδικὸν μας καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἀπόκτισιν ἡ «Κυριακή» θεωρεῖ ἰδίαι τέρην καὶ μοναδικὴν ἐπιτυχίαν της.

Ὁ Κοντορεθιθεοῦλης.

Τέλος πάντων μὰς θυμήθηκε ὁ Κοντορεθιθεοῦλης. Σήμερα μὰς γράφει πῶς περνοῦν τὰ Χριστούγεννα στὰς Ἀθήνας, ἀπειθῶς, λέει, ἐζητήσαμεν ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μὰς εἶμα καὶ παρεδόσατε ἀπὸ τὰς

πατρίδας των. Διεβάσατε τὴν ἐπιστολήν των καὶ θὰ γελᾶτε καὶ στὸν ὕπνον σας.

Ὁ διαγωνισμὸς μας.

Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ γάμου ἤρθε τὸ σὺν, μὰς στέλλονται διαρκῶς τόσο ἀπαντήσεις καὶ τόσο παρακλήσεις ὅπως παρεῖναι τὴν προθεσίαν τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων, ὥστε ἡ «Κυριακή» ὅπως εὐχαριστῆσθ τοὺς ἀναγνώστας της καὶ τοὺς ἄλλους εὐχαίριαν νὰ πῶν τὴν γνώμη τους, γὰρ ἕνα ζήτημα τόσο σπουδαῖον, ἀναβάλλει τὴν λήξιν τοῦ διαγωνισμοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Κἀκε ἑβδομάδα θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ ἀπαντήσεις. Στέλλετε λοιπὸν ὄλοι καὶ ὄλοι.

Ἡ φιλολογικὴ δάφνη.

Ὅπως γίνεται μὲ τοὺς ἀθλητικούς σὺλλόγους εἰς τοὺς ὁποίους τὸ κύπελλον τῆς τιμῆς μεταδίδεται ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον, ἡ «Κυριακή» θὰ καθιερώσῃ καὶ διὰ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις. Κἀκε τρεῖς μῆνας δηλαδὴ ἀριθμοῦντες ποῖα ἑλληνικὴ πόλις προσέφερε περισσότερους συνεργάστας εἰς τὸ περιοδικὸν μὰς θὰ τῆς προσφέρωμεν τὴν φιλολογικὴν δάφνην σ' ἕνα ὠραῖο σύμπλεγμα χροματιστὸ καὶ θὰ δημοσιεύσωμεν συγχρονῶς καὶ τὰ ὄνόματα τῶν τέκνων τῆς πόλεως ταύτης, ποὺ μὰς ἐτίμησαν διὰ τῆς συνεργασίας των. Εἰς τὸ ἴδιον φύλλον τῆς «Κυριακῆς» θὰ προσφραθῇ ἡ δάφνη διὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνας τοῦ περιοδικοῦ μὰς.

Ἡ ἔννοια τῶν λέξεων.

Πολλοὶ, ἀπαντώντες εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Γάμου, μὰς λέγουν, ὅτι προτιμοῦν τὸν «ἐλεύθερον γάμον», ἀλλ' ἐπιτεῖ ἀναπτύσσοντας τὴν θεωρίαν των δείχνουν ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἐλεύθερος γάμος πρᾶγματι τὸν ὁποῖον θέλουν, ἀλλ' ὁ γάμος ἐξ ἔρωτος. Διὰ τὸ εἶναι διάφορος ἔννοια εἰς τὴν λέξιν. Ἐλεύθερος γάμος θὰ πῶ γάμος ὅχι μόνον ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πολιτείαν, ἀλλὰ καὶ ἕνας δεσμός προσωρινός, μὴ στήσις, ποὺ δὲν δεσμεύει οὐτε τὸν ἕνα οὐτε τὸν ἄλλον. Ὀμοιοῦντες ποῖα ἴσχυος ἔρωτος, δὲν ἐννοοῖτε βέβαια τίποτε προσωρινόν.

Ἐξετάσατε τὰς δύο ἐννοίας χωριστὰ. ἀπὸ τὴν ἀπὸ συνθήρας, αἱ ὁποῖαι σὲς παραπλανοῦν καὶ σὲς κἀμουν ν' ἀποδίδετε εἰς μὲν τὸν θρησκευτικὸν γάμον ἢ λατρωματικὸν, ποὺ δὲν ἔχει, εἰς δὲ τὸν ἐλεύθερον προτερέμα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀσυνδιδόκατα μὲ τὴν ἔννοιάν του. Ἐννοοῦμεν φυσικὰ ὅτι καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ φαίνονται οὕτω εἰς τὰς ἀπαντήσεις σας. Αἱ ἀπαντήσεις σας δὲν θὰ κριθοῦν σύμφωνα μὲ ἰδικὰς μὰς πεποιθήσεις ἢ ἀκόμα καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατούσαν γνώμην. Ὁ διαγωνισμὸς μὰς δὲν εἶνε προσηγάνδον κατὰ τοῦ ἐλευθεροῦ γάμου. Σκεφθῆτε ἐλευθερὰ. Θὰ εἰσαφῆθῃ ἢ ἀπάντησις, ποὺ θὰ πείθῃ περισσότερον.

Ὁ ἀρχισυντάκτης

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ



Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Εἰς πράξεις δύο)

ΠΡΟΣΩΠΑ
Ὁ Ἀρχισυντάκτης τῆς «Κυριακῆς».
Ὁ Μερακλής.
Ποιητὴς.
Ὁ Ἡλίας (ὁ διακινηστικὸς).
Χωροφύλακας.

ΠΡΑΞΙΣ Α'

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ γραφεῖον τοῦ κ. ἀρχισυντάκτητος τῆς «Κυριακῆς», εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Ἀρχισυντάκτης καὶ ὁ Μερακλῆς γράφουν.)
Μερακλῆς (μονολογῶν καθὼς γράφει) Ὁ ἐλεύθερος γάμος εἶνε...
(Ἀφῆρας ἀκούονται φωναὶ, φασαρίες, κωμωδίες κάτω στὴν εἰσοδὸ καὶ μετ' ὀλίγον μπαίνει ὁ Ποιητὴς.)
Ποιητὴς (κρατῶν ὑπὸ μάλῃς 32 τόμους χειρογράφων καὶ φέρων στὸ ἄλλο χεῖρ πελοριαν φωτογραφίαν εἰσέρχεται καὶ ἀπαγγέλλει.)
Ὁ σὺρᾶνός ἀγγέλλεται
ὉΚαὶ χαίρ' ἢ εἴσις ἔλη
Ἄλλ' ἢ φωνὴ μου πάλῃλαται
Θὰ πάμε καὶ στὴν Πόλιν...
Ἀρχισυντάκτης (διὰ τὸν Ἡλίαν). Τί θέλεις, παρακαλῶ!

Μερακλῆς (κάνει κρυφὰ τὸν σταυρὸν του). Βοήθα, Παναγία μου.

Ποιητὴς (μὲ στίχον). Κύριε συναδέλφει, ἔχετε τὴν τιμὴν νὰ κωπῆτε αὐτὴν τὴν στήλην, τὸν κ. Κοκορόμυλλον ποιητὴν, λόγιον, ρήτορα, συγγραφεῖα...

Μερακλῆς. Καὶ τὰ λοιπὰ.

Ποιητὴς (ἐξακολουθεῖ)... ὦ γράφον καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν ἐραστὴν, γόνον τῆς παλαιᾶς οἰκογενείας τῶν Κοκορόμυλων, ἧς ἡ εὐγενὴς καὶ φῶσι γὰρ ναίει—

Μερακλῆς (πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην). Φεύγω—

Ἀρχισυντάκτης (τραβᾷ γρήγορα ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς ἑσπέρης τὸν Μερακλήν) ὉΚ. (πρὸς τὸν ποιητὴν). Τελειώσατε, παρακαλῶ...

Ποιητὴς. Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ πρῶτον κείμενον. Κ. κ. εὐγενεῖς συναδέλφει, λόγιοι, συγγραφεῖς...

Μερακλῆς. Καὶ τὰ λοιπὰ.

Ποιητὴς. Πρῶτον, κύριοι, πρᾶξις νὰ γίνῃ γνωστὸς εἰς τὸ φιλόμουσον τῆς «Κυριακῆς» κοινόν, διὰ τῆς δημοσιεύσεως εἰς μὴν στίχων τῆς εἰκόνας μου (δίδει τὴν φωτογραφίαν του, εἰς φυσικὸν μέγεθος, στὴν ἀρχισυντάκτην).

Ἀρχισυντάκτης (ὡς νὰ εἰδῆ χεῖρ ἠλεκτρικὴν ἐκκένωνσιν ἀναπηρᾷ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῶ ἡ φωτογραφία πίπτουσα συμπαρασύρει πᾶν τὸ προστυχόν). Καταλαβαίνετε, κύριοι...

Ποιητὴς (ἐξακολουθεῖ). Ἀκούσατε τώρα τῆς Μούσας μου τὰ...

Γυμνὴ καὶ ἄντροπιασμένη
Κοῦδίζε τὴ λυρά μου
Τὴν παρα—δαρμένη
Κοῦδίζε τὴ λυρά μου,
Τὴν εἰσὼ τὴ λυρά.
Κοῦδίζε τὴν Μούσάν μου
Μερακλῆς. Βοήθεια. (πίπτει λιποθύμως, ἐνῶ ὁ κ. ἀρχισυντάκτης περδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ φεύγει).

ΠΡΑΞΙΣ Β'

(Οἱ ἄνω, ὁ Ἡλίας, Χωροφύλακας.)
Ποιητὴς (δεικνύων τὸν λιποθύμον Μερακλήν). Ὅσοι συγγραφεῖς τὸν ἐκυρίευσαν (μὴ θλίπων τὸν ἀρχισυντάκτην). Ἐφυγε ὁ θῆλιος γὰρ νὰ μὴ κλέψῃ τοὺς στίχους. (θλίπει μερικὰ ἀπράγιστα γραμμὰ κατὰ τὸν τραπέζιν, τὰρπάζει καὶ τὰ βάζει στὴν τσέπη του). Ἄ, Κ' ἐγὼ πληρώνομαι. Αὐτῶν τὸ χιλιόστον τῆς ἀξίας ἐνὸς στίχου μου.

Ὁ Ἡλίας (εἰσαγγέλλομενος μὲ ὄρυγν καὶ κρατῶν σκουπέζυλον) Σ' ἐπαισα. (Τὴν ἴδια στιγμή μπαίνουν καὶ δύο χωροφύλακες. Ὁ Ἡλίας εἰς τοὺς χωροφύλακας) Σὺλλάξατέ τον.

Χωροφύλακας. Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου...
Ποιητὴς. Ἐν ὀνόματι τῆς Μούσας.

Ὁ Ἡλίας. Ἐν ὀνόματι τῶν γραμματεσίων, ποῦ πῆρε.
Ποιητὴς. Ὁ Μούσα ἀδιάντροπος... (Πίπτει ἡ ἀυλιὰ καὶ τὸ σκουπέζυλο τοῦ Ἡλίου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ποιητοῦ.)

Ἐλ. Παναγιωτοῦ Κόκορου



ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΜΕΤΣΟΒΟ

Ὅλα τὰ παιδάκια περιμένουν τὸν Ἄν Βασίλη νάρθῃ ἀπὸ τὴν Καισαρεία καὶ μὰς εἰσῆ ἀπὸ τὴν κωνοδόχο τὴν ὥρα ποὺ κοιμοῦκατο κανένα δῶρο... Χάρες καὶ γλέντια πάλι τὴν πρωτοχρονιάτικὴν μέρα μὲ τὴν βασιλιότητα ποὺ τὴν στολίζουν ποῖα οἱ φουστανέλλοφοροι, αἱ «προσωπιδες» ἔπως τοὺς λέμε γιὰτὸ τότε μακαριεσώμαστε ἡμεῖς (γὰρ κωνοδόχος δηλαδὴ), μὰ τί λέγω. τί εἰρωνοῖα μ' αὐτῆ τῆ λέξιν, δὲν μακαριεσώμαστε, παρὰ νειθόθυμε μὰ μὲρα καλλίτερης ἐλευθερίας μὲ τὸ ὠραῖο καὶ γραμμένο ἔθνικόν μας ἔνδυμα, ποὺ τὸ βλέπανε τότες οἱ Τούρκοι καὶ σκιαζότανε γιὰτὸ καταλαβαίνανε πῶς αὐτῆ ἡ φουστὰ νάμα μὰς τῶν παλληκαριῶν θὰ τοὺς ἐτύλιγε ἀκόμα μὰς φορὰ, νὰ εἶται πένθυμα σὺν ὅσων μεγάλῳ καὶ ἀπείσαντῳ πένθυμα σινδόνι...

Καὶ ἐνῶ ἡ φουστὰνέλλα γυρίζει στὸ χορὸ ἔτσι λεβέντικα, δὲν λογινοῦμε καὶ τὰ κωνοδόχοι καὶ ποὺ χορεύουν κι' αὐτὰ χερσὺμένα καὶ γελαστὰ, ὅπως γελῶνε τὰ κρυστάλλα καὶ τὸ γιόνι στὴν ὠραία λιποκάδα. Καὶ ἡ κατιὰς καὶ τὰ γλυκὰ μεϊντὸματὰ δὲν λείπουν, γιὰτὸ ἡμεῖς οἱ μικροὶ μικροὶ, παιδάκια 9—10 χρονῶν ἀπὸ γῆς τὴν παρχιονὴν ἔφερωμε τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδουλάς μας... Μὰς τὸ εἶπαν τὰ πιταρσοπορα, καὶ τὰ σιταρσοπορα ἀπὸ τὰ ἀψυχα μικροσκοπικὰ. Μὴ γελᾶτε. Μὰς τὸ εἶπαν χορεύοντα κι' αὐτὰ στὴν ζεστὴ λιποκάδα τοῦ τζακιῦ.

Τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονίας ἀπὸ χορὸς (γιὰτὸ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ὡς τῶν Φώτων περρινοῦμε γλήγορα στὰ σπιντάρια μας, δὲν κάνει, μὰς τόπος κι' ἡ γιὰ γὰ μὰς νὰ περρινοῦμε νύκτα μετὰ τῆς 9 καμμά ρεματάρια, γιὰτὸ οἱ καλληκάντοροι—παρχινοῦμε ὅπως τοὺς λέμε—δραῖνον σὲς σκουπέζιν καὶ περρινοῦνε τὰ κωνοδόχοι καὶ φρόνιμα παιδάκια), σὲ κῶλο ποὺ κάνουμε γύρω ἀπὸ τὴν ζεστὴ φοτιὰ, ποὺ φῆνει καρδία, κάστανα καὶ μῆλα, στὴν μιά γωνιά ὁ σεβάσιμος παππούλης μὰς μὲ τὰ χιονάτα γένεια του καὶ τὸ ζεστὸ κωσὶ στὸ πλάγι του ποὺ μοιράζει μὲ τὸν μπακαῖ, στὴν ἄλλη ἡ γιὰτὸ μὰς μὲ τὰ γυαλιὰ στὴν ἄκρην τῆς μύτης καὶ ἡ κωνοδόχος μὰς, καὶ στὴ μέση ἡμεῖς τὰ γρόνια καὶ παιδάκια φάλλομα τὸν Ἄν Βασίλη καὶ ἄλλα τραγοῦδια, ἐνῶ ἡ γιὰτὸ καὶ ἡ μὰς μὰ βάζουνε μὲ τὴν σειρά γιὰ τὸν καθέναν ἀπὸ 2 σιταρσοπορα. Τὸ ἕνα σιταρσοπορα εἶμα ἐγὼ, τὸ παλληκάρι 10—12 χρονῶν, τὸ ἄλλο εἶνε ἡ νουσόλα μου, ποὺ ἐν τῷ μετᾶξὺ διαλέξα ποὺ γορὸ. Πηδάει τὸ ἕνα ἀπὸ τὴν λακαριὰ ζεστονόμενον, καὶ ἂν τὸ ἀκολουθῆσθ στὸ ἴδιο μέτος καὶ τὸ ἄλλο, ἂ, τί εὐτυχία «ἐλεδοῦμα» καὶ μὲ δὴλ μὰς τὴν νεαράν ἡλικία πλάττωμε τὰ τρωφορέτερα ὄνεια γιὰ τὴν ἐκλεκτὴν μὰς. Μὰ ἂν τὸ ἄλλο σιταρσοπορα πᾶσθ τὴν ἀντίθετο διεθνοῦν, ὡ, τί δυστυχία, «δὲν μὲ θέλει», μὰ ἡ γλυκὴ κωνοδόχος μὰς δὲν μὰς ἀφήνει μὲ κατεδακμένα μούτρα, βάζει ἄλλο καὶ ἄλλο γιὰ ἄλλη καὶ ἄλλη) ὡς ποὺ τὰ δύο σιταρσοπορα πᾶνε μὰξὺ ἀγχαλασμένα σὲ μὴ ἀκρὸν, τὸ τζακιῦ νὰ τὰ κρυσπῶνε σιγὰ, γλυκὰ.

Τί ὠραία ποὺ εἶνε αἱ ἐσπέραι μὰς αὐταὶ ἀπάνω στὸ χορὸ μὰς. Πόσο ἀρμονικὰ καὶ ἤρεμα καὶ μὲ οἰκογενειακὴ γλῶσσα τὰς περρινοῦμε, ἀλλὰ καὶ πόσο ἄπλᾳ καὶ φυσικὰ.
Κι' ὄλο χάρες, κι' ὄλο γλέντια καὶ χοροὶ. Μὰ δὲν λείπουν ἀπὸ καμιά φορὰ καὶ οἱ κωνοδόχοι, γιὰτὸ ἡ ἀρχία καὶ τὸ κρῶ μὰς εἰς τοὺς μπακαῖδες μὲς' ἐστὴν κωνοδόχοι, ὅπου ἴδουν ἀρκάτα στὴν Βάνχο, μὰ μόνον γιὰ λόγια καὶ φωνῆς, καὶ ὡς ποὺ νὰ διαλυθοῦν οἱ κωνοδόχοι τοῦ κωνοδόχου, διαλύεται καὶ ἡ φιλονεικία των καὶ γίνονται πάλι σὺν πρώτῳ. Καὶ ποῦ γλήγορα γίνεται τούτο, γιὰτὸ τὸ νερὸ εἶνε ἄφθονο ἀπὸ τῆς θύσεως. Πάθουνε μόνον τὴν παραμονὴν τῶν Φώτων γιὰτὸ τότε βαπτίζονται τὰ νερά. Καὶ ποῦ πρῶτ' τῆς μετὰ λῆς καὶ ἀρχίς ἡμέρας συνειθίζομε ὅποια ἀπὸ τὰ κωνοδόχοι πρῶτα μποροῦσθ νὰ πρωτοπάσθ στὴν ἐρῶσι νὰ πᾶσθ νερὸ, καὶ γιὰ νὰ τὸ δειθῇ ἀλείσει μὲ δούτυρο τὸν σωλῆνα τῆς ἐρῶσης, καὶ ἔτσι ὅταν ἐρῆθ ἄλλη καμμά καὶ ἐρῆ τὸν σωλῆνα ἀλειμένο, τί ἀτυχία, δὲν παύουνε νερὸ ἀρτισμῆνο καὶ ὅτε ὑπάρχει γι' αὐτὴν ἐλπίς νὰ πᾶντρευθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους, ὅπως ἡ ἄλλη ποὺ πρῶτασε τὰ πρωτόλεια...

Μὰ τώρα καλλίτερον ἀκόμα περρινοῦμε τῆς γιορτῆς μὰς. Δὲν εἰπάμε ποῖα φέτος κωνοδόχοι καὶ σαρμὰ καὶ παρακολοῦθουν εἰς ρε νικὰ ὄλη αὐτῆ τῆς κωνοδόχοι καὶ χερσὺμὰ. Ἐχομε τὴν ἐλευθερίαν μὰς, ἔχομε τὰ στρατιοτακτικὰ μὰς, τὸ σύμβολο τῆς ἐλευθερίας μὰς, ποὺ καὶ αὐτὰ μὰξὺ μὲ μὰς ἀδελφωμένα μὰς λένε ζωτρά ζωτρά ποῖα πολλὰ γιὰ τῆς γιορτῆς μὰς.
Ἀλήθεια πόσο ἄπλᾳ, φυσικὰ καὶ ὠραία περρινοῦμε τῆς γιορτῆς μὰς ἐκεῖ ἀπάνω στὸ χορὸ μὰς.
Ἀθήναι.
Κωνοδόχος Δημητρίτσος

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΜΑΡΚΑΣ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΗ

— "Όχι, λέγει ο καλλιτέχνης χτυπώντας τη τριβιά του πάνω στο τραπέζι με θυμό, σαν άνθρωπος που δε θέλει ν' ακούσει περισσότερα. "Όχι, όχι. Τελείωσε. "Ήταν μόνος μέσα στο γραφείο του και είχε λάβει μια μεγάλη απόφαση. Θα κανε τώρα αγάλματα. "Όχι γερβάνια, σπιτικά, κάρικα και ναυαία, αφού μάλλον κα νείς δεν του παρήγγειλε ποτέ τίποτ' από αυτά τα πράγματα. Ούχνη το όνειρό του πάνω στο αγάλμα, θα το πραγματοποιούσε.

Σηκώθηκε, άρπαξε το καπέλλο του με τα δύο του χέρια, τόχωσε ως τ' αϊτιά, με ύφος ανθρώπου δικαστικού και κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα του σπιτιού εις το όποιον έμεινε. "Απέφυγε να συναντήσει γνωρίμους του στο δρόμο, διεύθυναν. Ένας όμως φίλος του τον σταμάτησε σε μια κωπή και τον έσωσε.

— Ποι πηγαίνεις; — "Ο αρχιτέκτων στην έρωτησε δοκίμασε την έκκληση, που δοκίμασε άνθρωπος που έφυγε έθελον από μένος άγνωστο. Που πήγαίνε; "Αληθινά, που πήγαίνε; "Έπρεπε ν' αγοράσει εργαλεία και μάρμαρο, αλλά είχε χρήματα; "Όχι, δέδια. "Αν είχε δε θάταν καλλιτέχνης. Τούρτε να γυρίσει σπίτι του, ν' ανέβη στο δωμάτιό του και να καθίσει και μέσα άπελπισμένος κωπή ζώντας το σιγάρο του. Καθώς έκανε αυτό της της ανέβη ένας λούσπερας πέσιμα από μπροστά του με μίαν έφημερίδα σκού ζοντος.

— Οι καρδόντες άρθροι του λαχίσου. Πέρνει μια κυτάζει και—Θεέ μου. Πώς δεν έλιποθύησε. Είχε καρδόντες τον πώτον άειμόν. Χώνει την έφημερίδα στην τσέπη του και διαστύδωε πάλι, χορο πηδώντας, έδηκολούθησε το δρόμο του. — Που πής; τον έρωτησε κάποιος φίλος του. — Που πάω; άπεκρίθηκε γελώντας και τρέχοντας γρηγορότερα, θα ίδης σε γότερα που πάω.

Πραγματικώς τώρα ήξερε που πήγαίνε.

Ο αρχιτέκτων Μάρκας τώρα ήταν γλύπτης. Η σμίλη πελεκούσε το μάρμαρο δικονώς μέσα στο άτελιό του. Κανείς δεν κατόρθωσε να ιδή τί έφτιακανε (έντός ά πό το συγγραφέα). Θέδνε στον κόσμο την πεπρακτική γυναικα δηλ. ένα δν που θα τούμαζε ο κόσμος μέλις πέλαιπε. "Όχι, ο πως την φαντάζονται οι ποιηταί, όχι όπως άρέσκονται να την άπεικονίζουσι οι καλλιτέχναι, αλλά αληθινή, ρεαλιστική με τέτοια χέρια, πόδια και μούτρα δηλ. που θα τούμαζε και τους σκύλους άκόμα.

Θά ήτο ή νέα Γαλάτεια, "Όλος ο καλλιτεχνικός κόσμος περίμενε μ' άγωνία το έργο του. "Ο ίδιος ο Μάρκας θεαζόντος, ότι θαέλεπαν ένα θαύμα. "Όλοι το πίστευαν, άλλως τε τούλεγαν και όλος ή έφημερίδα.

Τό έργο τελείωσε. Ο καλλιτέχνης έδιδε της τελευταίας σφυριές τώρα. Ήταν νόχτα και αήσιο θα το έδειχνε στον κόσμο. Καθώς έσταχνε με τη σμίλη τα μαλλιά, ή ώμορραία του

αγάλματος του έκαμε τόσην έντύπωση που έμεινε για πολλά ώρα με το στόμα άνοιχτό και την εθούμαζε. "Επειτα μια ιδέα, ένας πόνος τον πέρασε. "Αν μπορούσε να ζωντανήη το όνειρο; Γονάτισε και έδε ή ήη.

— "Ω Γαλάτεια, αν μπορούσα να σ' έβλεπα να κινήσης μόνο τα μάτια, να μου χαμογελάσης. Θα σου έδωκα ευχαρίστως την ψυχή μου, θάχωνα ευχαρίστως το αίμά μου από της φλέβες μου μέσα στο κρύν μάρμαρο για να σου δώσω ζωή. Το μυαλό μου αν έγραζόνταν για να σε φέρη στη ζωή θα σου τούδινα όλο. Νά. Πάρτο το μυαλό μου. Μίλησε μόνο. "Ω, αν ζωντά ναυες, τί εύτυχία θάταν για μένα. Θάσουν μια νέα γυναικα, άγνή, λεπυή, άπυλος. Θα σε λάτρευα σαν είκόνα. Θα σε πόνιζα με τη λατρεία μου όπως λουλούδι. Θα ήσαν ή αιώνια γυναικα. "Όχι μοντέρνα. "Όχι καρδέας, τακούνα φηλά, φταιαί δι, φινόν και διατυλιζία. "Όχι λούσα, όχι καπέλλα.

Τή στιγμή εκείνη το θαύμα έγινε. Τό



Η Ελλάτεια ζωντανεύει...

αγάλμα σήκωσε το πόδι του κι' έδωσε μια τρομαχέ κλωτσιά στην καλλιτέχνη, έπειτα άρχισε να κατεβαίνη άπειληκτική τρομαχέ το θάβρο, τόσο τρομαχέ, που ο Μάρκας πετχ και σμίλη και όλα και φύγει από το σπίτι σαν τσελλός. Βγήκε στο δρόμο και φώναζε έξαλλος.

— Πρώτε την, ζωντανεύε. Θα με σκίσει. Κάποιος χασομέρης τον έπιασε και τον συνεκράτησε. Μόλις ο καλλιτέχνης είδε πως ή Γαλάτεια δεν τον άκολουθούσε ά νένπνευσε.

Τόν έβαλαν σ' ένα άμάτι και τον πήγαν σ' ένα γιατρό—έναν από τους καλλιτέχνους φρονολόγους της πρωτεύουσας. ο όποιος του έβήτησε το κεφάλι, το χτύπησε με το δάχτυλό του και δάγκωσε τή χείλη του θλιμμένου.

Ο κόσμος δεν άργησε να μάθη το γεγονός. Τό πήσαν ή έφημερίδες και την επομένην το έσπέρας δύο πολύτες, που δεν φοβούνταν φαντάσματα, ώπλισθησαν με εν έόλδερ και πήγαν στο σπίτι όπου είχε γί

νη το θαύμα. Πόση ήταν ή έκπληξις των όταν είδαν πως ή Γαλάτεια δεν ύπτηχε. Φως φανερό ότι είχε φύγει. Αμέσως έγήκαν έκτακτα παρατήματα των έφημερίδων και ή άστυνομία έτέθη εις καταδίωξιν της Γαλάτειας. Ένας χοροφύλαξ έθεαζόντος, ότι την συνήγαγε στο Ζάππειο τή Γαλάτεια, αλλά μόλις τον είδε τούακα σε στα πόδια. Δέν την έκονήγησε θρωε επειδή ήταν μόνος.

Εξαδύτερον έρωτήθη ή αλήθεια. Ο συγγραφέας δεν θέλει να έμαστα λουθή την εύπιστιαν των άναγνωστών του και έπιμείνη εις το γεγονός, ότι το αγάλμα ζωντανεύσε, έδωρε τον καλλιτέχνη και έπειτα έφυγε. Η αλήθεια είναι ότι ο γλύπτης σε μια στιγμή φοβήθηκε μήπως αληθινά ζωντανήη το αγάλμα, παρεκρόνισε πάλιν μανίαν καταδίωξιν και ότι το αγάλμα δεν έφυγε μόνο του, αλλά κα πως το έβαλε, το έβήγαγε και το έπώλησε εις έναν μεγάλον άμερικάνον έκατομορούχον ως αρχαίον έλληνικόν. "Ο άρχιτέκτων Μάρκας κρατείται άκόμα εις το Φρονολογείον μέχρις τελείας ήσους, με ήρι όπου δηλ. παισθή ή ίατρός, ότι δεν ή πάχει κίνδυνος να έπιχαρήση να κώμη και δεύτερον αγάλμα. "Ο συγγραφέας του διηγήματος, καίτοι ύπάρχει κίνδυνος να γράψη και άλλα, δεν συλλαμβάνεται. Θε ωρείται άνάτος.

ΣΥΓΧΑΡΙΤΗΡΙΑ

Εις τον εορτάζοντα πολυαγαπητόν μου θειόληφον Έμμανουήλ. Περιόδη εύχομαι υπη πολλά και εύτυχή.

Δημοσθένης Περιόδης

Τω εορτάζοντι φίλω μου Στεφάνω Μαρκώ εύχομαι έτη Μαχουσαλία.

Αργος. "Αθανάσιος Α. Ματαγκός

Εις τον εορτάζοντα εν Τερλίξ των Έλ. ληνουολαγρικων συνόρων, άγαπητόν μου Έμμανουήλ Θεοδοριόπουλον, λογίον Ιθου Συνόματος, εύχομαι χρόνια εύτυχίμεινα. «Φανταζία του Έδδμου»

Στη γιορτή του άγαπητού μου Βασιλείου Κουδέλη

Για τή γιορτή του εύχομαι χρόνια πολλά και εύτυχή.

Γιόργιος "Αλεξόπουλος (φωτ. Ιατρικός)

Τω φιλάττω μοι Κωνσταντίνω Δράκω!

Σοι εύχομαι των Χριστουγέννων Τόσ εορτάς με εύτυχία Νά τός διέλθης τρισυδαίμων Κι' εν άκρη φίλας, υγείας.

Πλην πόσεως με χορούς τραγουδιών Καί ραντεβού εις τή «Πουταμούδιον» Πρώτους λέγω μή λησμονής Φίλους σου νύν Θεσσαλονικείς. Μάξ Αίντερ

Εις τους άγαπητούς μου φίλους και άναλλάκτους εύχομαι να διέλθωσι το νέον έτος εν υγεία και εδαιμονία. "Υδα. Μήτσος Σαπουνακής

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΣΠΗΓΑΡΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθεστόρημα περιγράφον την ζωήν ενός Έλληνος στην Αμερική). (2)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ Η Κίρκη

Την μεθεπομένην το βράδυ ο Τζιμ Πάππας πήγε να έπισκεφθή την φίλην του μίς Κλάρα Χέρστ, την όποιαν είχε πρω τοσαντήση στο σπίτι της Κας Γκρήν και ήταν ή μόνη, που έλαβε αληθινά ένδιαφέρον για τον νέον αυτόν Έλληνα, που ήθελε στην πατρίδα της για να έργασθη και να έπιτύχη.

Ήταν ένα κορίτσι όχι της πρώτης νεότητος, μορφωμένο, που ένδιαφέρονταν έξαιρετικά για τα γραμματα και την καλλιτεχνία και ζούσε μονάχη σε ένα μικρό ά παραμένο από δύο δωμάτια με το μικρό εισόδημα που της είχαν αφήσει οι γονείς της. Πρώ πάντο έπών σ' ένα ταξείδι της είχε πάει και στην Έλλάδα και έκτοτε ή ώμορραία της της έμεινε σαν ένα μακρινό όνειρο. Όταν συνήτησε τον νεαρόν Έλληνα με το ευγενικό έξωτερικό, τα ζωηρά μάτια και την καθαρία γεμάτη φωνή, νόμισε πως ή μορφή του έδωγανε από το όνειρο εκείνο που τα μάτια της συχνά και ρετούσαν.

Τόν έδλεπε συχνά. Γεμάτιζαν πολλές φορές το βράδυ είτε στο άπασταμένο της, είτε σε έλληνικά εστιατόρια, όπου την ο διαρούσε ο Τζιμ Πάππας. Κάθε φορά που τον έδλεπε τον ρωτούσε για την εργασία του με ένδιαφέρον, του έδιδε συμβουλές, τον έδάναισε βιβλία άγγλικά και πολλές φορές κάθονταν ώρες και τον άκουε καθώς της δηγούσαν για την Έλλάδα. "Αληθινά είχε την έπιθυμία να τον βοηθήσει όσο μπορούσε και λυπούταν κρυφά που ή βοήθεια αυτή ουσιαστικώς δεν κατέληγε σε μεγάλα πράγματα. Ζούσε μόνη με μόνον τρεις τέσσαρας φίλους οικιας νετακούς της, δεν έδλεπε κόσμο, δεν ήθελε να ένεργήση. Δέν ήταν ο τύπος της συνηθισμένης άμερικανίδος που αναπτύσσει δραστηριότητα όσην και ο άνδρας, την γρήγορα, έμπνης, άκούρατος γυναικας, της όποιος ή ματιά διακονώς έρευε νά ν' άρπάξη μίαν ευκαιρίαν και την έκαμ ταλλευθή στη ζωή της. Ήταν το αντίθετον—ήταν ο τύπος που άντεπροβήπουε μίαν αντίδρασιν. Δέν άπεφάσισε να πέση μέσα στο ποτάμι εκείνο που έσπρωχε ο λους μπροστά. "Ισως το θεωρούσε πορτή το. Στέκονταν στη θέσι της, ζώντας την ίδια πάντα ζωή, άσυχολομένη με τα βιβλία της, τους φίλους της και τα όνειρά της. Η Κα Γκρήν την έδέχονταν ή μάλλον άνέχονταν τη σέσι της ως φίλην της μητέρας της. Κατά έθος όμως το κορίτσι αυτό, που μιλούσε με μια φωνή άρτη, μισοθυμμένη, που φαινονταν χωρίς ζωή μέσα του, χωρίς κανένα ένθουσιασμό, χωρίς καμιά φιλοδοξία την εκούραζε. "Ο πας φορές επεχείρησε να της μεταδώση τη χαρά της για μίαν νέα έπιτυχία στο φιλανθρωπικόν ίδρυμα, που διηόθουε, ευρισκε τή μίς Κλάρα όχι μόνο κρία και δαδιά

φορη, αλλά νόμισε πως μια έλαφρά είρωνία έπαιξε μέσα στα μάτια της τα μεγάλα, πουχον χρώμα γκρι—σαν ουρανού συννεφιασμένου. Τή βοηθούσε θρωε χρηματικώς, επειδή το εισόδημα, που της είχαν αφήσει οι γονείς της ήταν τόσο μικρό ώστε δεν τη έβήγαξε για να ζήση.

Αυτά όλα τα ήξερον ο Τζιμ Πάππας από την ίδια και συλλογίζονταν με χαμόγελο καθώς πήγαίνε προς το σπίτι που έμεινε ή φίλην του, την είρωνεια και άναπο διά της τύχης του, ή όποια του προσέφερε τόσο γενναία μια φίλη που ήταν άνικανη να τον βοηθήση σε τίποτε σχετικώς με τον σιστόν του δηλ. να ευρη έναν καλόν εκδότην για ό,τι έγραφε.

Ακόμα και το δωμάτιο, που τον έδέχονταν—το σαλονάκι της—ήταν σύμφωνα με τον χαρακτήρα της, ένα δωμάτιο τεταρτάνο, μικρό με δύο σοφάδες ή μάλλον διδάνια με μεταξωτά προσκέφαλα πάνω, δύο τρία καθίσματα γιανωνέζικα άναπαυτικά, μια μικρή διελιοθήκη, άλλες φωτογραφίες μεγάλων έργων στον τοίχο, δύο τρία αγάλματάκια, σε μια άκρη δύο κινέζικα παλάια όργανα που κανείς δεν ήξερε εις τί έχηρησίμειναν, ένα γραφείο άπλό με μια φωτογραφία μόνο πάνω—της μητέρας της, ένα δάξο από πηλό αρχαίου που είχε καμιά φορά άρχιολούουδα που έφερον από τους περιπάτους της και παντού, στο σοφά, στο γραφείο της, και στα καθίσματα άκόμα βιβλία άκόρπια. Μόνο δύο μικρές ηλεκτρικές λάμπες κλεισμένες σε κόκκινα άμπάκους έρεγγωναν ένα μυστικό φως δλόγυρα ενθ δίπλο της μέσα σ' ένα μαγκάνι με αναμμένα κάρβουνα εκαι κινέζικα λιθάνι και ο καπνός του ύψώνονταν μέσα στο ρόδινο φως του δωματίου σα μια λεπτή σμίλη γαλάζια που άνέβαινε, άνέβαινε κι' άμα έφθανε φηλά γύριζε σε άλλόκοτα σήματα και έπειτα έθουνε. Ούτε την ημέρα το φως ήταν περισσότερο. Τα στόμα ήσαν τραβηγμένα και ο ήλιος δεν έμπαινε μέσα ειμή όταν ή μίς Χέρστ έβγαίνε.

Όταν ο νέος μπήκε στο δωμάτιο βρήκε τή μίς Κλάρα, όπως πάντα, με το βιβλίο στο χέρι.

— Πάντα φαιδρός, πάντα γαρούμενος, που κανει κυτάζοντας το άτυνέριστο ζωηρό πρόσωπο του Έλληνος. Καθόστε, και πέστε μας τα νέα σας. — "Α, απόψε έχω νέα—να σας ζητήσω. — Ναι; — Την Κα Ντόρη Λούησον τή γνωρίζετε; Τό πρόσωπο της μίς Χέρστ έλαβε το συνήθισμένο άδιάφορο, ύφος του. — Τή γνωρίζω. Την είδατε; — "Όχι, αλλά διάβηκα από το σπίτι μου και ρώτησε για μένα. Η έπισκεψτε αυτήν μου φαίνεται μωπηρώδης. — Καθόλου. Να σας πω τί συνέβηκε. Η Κα Γκρήν, καθως μουπε ή ίδια, που είδα χθές, σας άναφερε σε μια κουδένια

της πρό καιρού στην Κα Λούησον και τή ρώτησε αν θα μπορούσε να πουλήση σε κανένα περιοδικό τα δύο διηγήματα που γράφατε. Αυτό γίνηκε πρό ένός-μηνός. Η Κα Λούησον όμως μια κυρία του κόσμου, άπασχολημένη διαρκώς, υπέσχετο πάντο πως θα φρόνιζε. "Επειτα τα διηγήματά σας ήρθαν σε μένα και πρό πάντο ήμερών ή Κα Λούησον μου τα ζήτησε και της τα στείλα για να τα διαβάση. Τα ζήτησε ή ίδια. Σας ειπε ότι τα πώλησε;

— "Όχι, άπεκρίθη ο Τζιμ Πάππας, κοκκινίζοντας και μη θέλον να άναφέρη τί ειπε ή άγνωστη κυρία στη σπιτιονικο κυρά του.

— "Ισως τα πώληση, επειδή έχει πολλούς φίλους. Γνωρίζει όλον τον κόσμο. "Αν βέλη μπορεί εύκολα να τα τοποθετήση κάπου.

— Είπε φίλη της Κας Γκρήν;

— Φίλη—δγλαδή, να σας πω. Είπε κυρία του κόσμου, των σαλονιδών και φινσιικά έλέπει την Κα Γκρήν.

— Κι' εγώ νόμικα, ότι ή Κα Γκρήν έχασε πρό πολλού ότι υπάσχετο.

— Μη το πιστεύετε αυτό. Είπε τυπική και κρία, αλλά φροντίζει για όποιον ένδιαφέρεται χωρίς να κάνει λόγο ποτέ.

— Τώρα πρέπει να πάω να ευχαριστήσω την Κα Λούησον, κάνει ο Τζιμ Πάππας κυτάζοντας λοξά την μίς Χέρστ ως να της υπέβαλλε κάποιαν έρωτησι.

— Να πάτε αλλά, ή μίς Κλάρα έφριξε πίκω το κεφάλι της, έσπασε στα γέλια και πρόσθεσε, να πάτε όπλασμένους. — Δηλαδή;

— "Όπως πήγε ο Όδυσσεύς στην Κίρκη. Είπε ώμορρα, θελκτικη και έπικίνδυνος.

Η μίς Χέρστ έθηκολούθει να γελή και να κυτάζη τον νέο με ματιά από την όποιαν αυτός έννόμισε πως δεν έλειπε σε κατή δόσει είρωνειας.

— Δέν σας καταλαβαίνω, μίς Χέρστ. — Θέλω να σας πω, ότι ή Κα Λούησον είναι από κείνας τας κυρίες που φίλο δοξούν να ύποστηρίζουν τους νέους, αλλά όποια όμως, χωρίς να θέλουν ίσως, πιαφέρουν συγγρόνος και το μαγικό δωτάνη, που όχι μόνο δεν τους χρησιμεύει, αλλά τους βλάπτει εις το έργο των.

— "Α, τότε, κάνει ο Τζιμ Πάππας με σοβαρό ύφος, αφού μου άναφέρατε για την Κίρκη, αν πρόκειται να μεταβληθώ κι εγώ κάτω από τη μαγεία της εις ό,τι με τελέθησαν οι σύντροφοι του Όδυσσεύς—ας γίνη έτσι. Θα πη πως δεν άξιζω καλλίτεση τύχη.

— Καμιά φορά γίνηται κανείς ζωής να τ' άβιζε, άπεκρίθη ή μίς Κλάρα κινώντας άργα το κεφάλι της, αν γνωρίζετε περισσότερο τας συνθήκας του βίου θα γίνετε έπισκεπτότερος και' ύληγοτέρον άπόλυτος. — Θα ίδητε λοιπόν, κάνει ο νέος χτυ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ



ΜΙΑ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΛΟΝΗ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΘΩΡΗΚΤΟΝ „ΚΙΛΙΚΙΣ“

- Άρθύλες για πάστες.
- Φερέων δξδ για λικέρ.
- Όπου ή όρχήστρα άναστα τώνει τή καρδιά όλο.

Θά σάς διηγηθώ έν συντόμη πώς περάσαμε τή Χριστούγεννα πέρσι στο θωρηκτό «Κιλίκις». Μερικοί από τούς κ. ά νεργώντας θάνε και ναύτες τού χρόνου και δέ θάταν άρχισα να μάθουν τή ήγη και έθιμα τού ναυτικού έθιου.

Θυμάμαι σαν έρουγε ή μιή τοιλαρχία (τό ήμισυ δηλ. τού πληρώματος) οι άλλοι πού μέναμε μέσα τή ρίζαμε στο γλέντι και εις τόν κατά θούληριν ύπνον. Μόνον οσάκις κτυπούσε συσσίτιον ξυπνούσα με ή μας έξυπνούσαν άλλοι. Έπρώγαμεν και πάλι έπειτα ύπνο ή τραγοδία.

Έτσι περνούσαν αι ήμέραι, πού μας έ φαινόταν χρόνοι ζωσ ότου έφθασε τέλος πάντων ή παραμονή τών Χριστουγέννων. Μαζευτήκαμε λοιπόν καμιά πενήνταριά για να πούμε τή «Καλήμερα». Μας έλεγον τή όργανα, αλλά κι αυτά δέν ήργησαν να εύρεθούν.

Πρώτος ήλθεν ό «Μοντενέγρος» (όνόματα και μη χωριό), ένα ψηλό, λεπτοκαμωμένο παιδί, πού έφερε μαντολίνο με νύχτες και τή «καλήμερα» απέσω κι άνακα πωτά και με κλειστά τή μάτια.

Μά τί θά μας έκανε ένα όργανο; «Α λήθειαν, λέγει κάποιος από τήν παρέα, εδξ φωνάζουμε τού Βλάχου με τή φλογέρα!» «Να!» άπεκρίθησαν οι άλλοι, κι έφραξαν να τόν φωνάζουν. Τόν φέσανε.

Γειά σου, βλάχο, τού λέμε. Ποτέ να μην πεθάνης.

Γειά σας, παιδιά. Κι έφραξε τή φλογέρα τού μη τυχόν ειχε φίχουλα μέσα. Μιά πελώρια ξύλινη κάσσα, πού τρείς τίσορες τή σήκωναν και δύο τή χτυπούσαν και πέντ' εδξ άσταλένια κοπίδια κρεμασμένα σε μικρά σκουινάκια, πού χρησίμευαν για τρίγωνα, συνεπλήρωναν τήν περίεργον όρχήστραν μας. Έτοιμα δηλ. Μιό μικρή πρόβα ήρκεσε για να ταιριάξουμε τή φωνή τού μαντολίνου με τής φλογέρας.

Πρώτα πρώτα ήγήκαμε και είπαμε τή «καλήμερα» στο ηλεκτρικό εργοστάσιο, έ παιδή, έλέπετε, τή πλείστον τής παρέας ήσαν ηλεκτρολόγοι. Μας υπεδέχθησαν με πολλήν ευγένειαν και μας προσεφέρθησαν ύπο τής «Μπεμπούλας» τή εδξ άνα ψυκτικά. Μιά μπουκάλα με θεϊκόν δξδ για λικέρ και πέντ' εδξ ζεύγη παληές αρτύλες για πάστες. Για πεσέτα μας έδωσαν μιή παληοπατατοούρα, δηλ δέ έτέθησαν επάνω εις πολύτιμον από σκουριασμένη λαμαρίνα δισκον.

Ό βλάχος στή θέα τών προσφερθέντων εκόκταξε τόν Μοντενέγρον, ό όποιος σήκωνε τής πλάτας του με άπάθεια κι έγελοφτε, ένθ οι άλλοι τής παρέας πήραμε χάμου από τή γέλοια.

Ό βλάχος εξηκολούθησε να βαρξ τή φλογέρα του, ό Μοντενέγρος τή μαντολίνο του και οι άλλοι τήν κάσσα και τή κοπίδια και δέν άρχισε ν' άνασταθώ ή όλο τή καρδιά. Καθένας, πού κοιμώνταν ήτυχος, πετιούταν πάνω κι έτριβε τή μάτια του. Μερικοί φρόνθησαν πώς κάτι θά συνηθισα στο πλοίο, τέτοιο διαβολομένο κρότο έκανεν ή όρχήστρα μας, μόλις δέ ήγήκαμε να τή πούμε στη γύφτικη, ή γύφτος πού κείνη τή στιγμή κοιμούταν ξένοιαστος, ξαφνίσθηκε τόσο πολύ πού τή νόχθησε ψηλά και λίγο έλειψε να πεταχθώ από τήν αιώρα του πάνω στο κατάστρωμα. Έπειτα τή είπαμε στο μπακάλικο και ό μπακάλικος μας έδωσε από μιή καραμέλλα—όχι εις όλους, έννοείται, άλλ' εις εκείνους πού είχαν τήν έξαιρατικήν τιμήν να εινε κοντά στα όργανα. Α κολούθως ήρθε ή σειρά τού ραφτάδικου, τού πλυνητρίου και τέλος φθάσαμε κάτω στους θαυμαστές, οι όποιοι, δέν μπορώ να πώ τίποτα—άνθρωποι φιλότιμοι μας έπεριποιήθησαν πρόθυμα. Μας έδωσαν από μιή κουπα... νερό τού θρασυτήρος στον καθένο με πολλή ευγένεια.

Τέλος φθάσαμε στήν άποθήκη τών προφίμων. Μας έδωσαν από ένα κομμάτι κουραμάνα, τήν όποιαν ό Μοντενέγρος άρπαξε και κατέφαγε με όρεξη τήσάν και νάταν πάστα.

Άφού εξετελέσαμε τή καθήκον μας και τή είπαμε εις όλα τή διαμερίσματα, κινήσαμε σε μιήν άκρη και διατεχάσαμε με τή όργανα (;) ίσα με τή θράδα. Τώρα θά με ρωτήσετε για τήν επόμενην τού Χριστού: Α. "Όσο γι' αυτό δέν έξέρω επειδή έμμεσα και πήγα στήν πατρίδα μου.

Έφέτος τή Χριστούγεννα θά τή γλεντήσουμε καλλίτερα από πέρσι διότι έφραξε έχομε τόν Ζερπίλα, πού χορεύει τή ραπακι, έχομε τόν νέον Κανάλλον και τή τρελλή Διοπάκι, έχομε τή βιολι τού σαλπιγκτού—αυτό πού παίζει ό Μοντενέγρος κάνοντας τή «Βαγγέλη τή τραβή». Έτσι περνώμε έμεις οι ναύται. Διασκεδάσαμε και γλεντήσαμε χωρίς να συννεριάζη ποτέ ή καρδιά μας. Γειά σας λοιπόν και χρόνια πολλά εις όλους.

Θωρηκτόν «Κιλίκις» «Διαβολομένο τραβή»

ΑΠΟ ΤΑ «ΦΕΓΓΟΒΟΛΑ» ΣΚΟΤΑΔΙΑ»

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Χρόνος καινούργιος, πλουμισμένος σματάγδι, ανατέλλει στον κόσμο, πλανημένος στα χάνια.

... Αίμα... Κορμιά... τού πολέμου σιαιμοί, θά δρέψουν τή δάφνη πού ταν σείρα ή γή.

Άγέρη, θά πνίξη, καινούργιας ζωής, τή σκότος τ' όλέθρου σέ φέγγη αύγης.

Κι' επάνω θά στήση σ' όλέθρου τή κορμιά, παλάτια αιώνια, ... ειρήνη! φωτερά.

— Δέν πειράζει: λέγει ό Ροντιέν, δέν χάνει τίποτα από τήν όμορφιά του. Θά τή

Ο ΡΟΝΤΕΝ

«Οι Άγγλοι και οι Γάλλοι εινε αδελφοί. Οι στρατιώται σας και οι στρατιώται μας πολέμου μαζή. Έξ μικράν από δειξιν τού θαυμασμού μου δια τούς ήρωάς σας, άπεράσισα να ζωρήσω τήν συλλογήν μου στήν Άγγλίαν.» Μ' αυτά τή άπλά λόγια, τήν ωραιότητα τών όποιων κάθε καλλιτέπεια ή λυρισμός θά χαλούσε, ό Αύγουστος Ροντιέν, ό μεγαλείτερος γλύπτης τού κόσμου σήμερα, έχάρισε πρό τινος εις τήν Άγγλίαν μιήν θαυμασίαν συλλογήν γλυπτικών έργων εκ χαλκού και μαρμάρου. Τή δώρον και τή λόγια, πού τή συνοθέουν χαρακτηρίζουν τήν απλότητα τού ανθρώπου, πού μιή φορά έπλανήτο στους δρόμους τού Παρισιού πεινασμένος και εξακένυτος, έξαρτών τήν ύπαρξίν του από τήν ευσπλαγγίαν τών διαδωτών και από λίγες δεκάρες, πού έμάκευε από τούς καλλιτέχνας τού Καρτιέ Λατιέν, κάμνοντας θελήματα για να αναδειχθώ άργότερα γλύπτης με τόν όποιον κανείς σήμερα δέν συγκρίνεται.

Τή στάδιον τού Ροντιέν εινε μιή ιστορία θριάμβου τού πνεύματος κατά τής φτώχειας. Νέος άκόμη έτρεχε από τή ένα άτελιέ στο άλλο υπηρετών τούς καλλιτέχνας, οι όποιοι τόν έδοθησαν και τόν συμπαύσαν, επειδή έφαινετο πάντοτε πρόθυμος να τούς ευχαριστήση. Λέγεται, ότι ό πρώτος εις τού όποιου τήν ύπηρεσίαν εισήλθε ήτο κάποιος γλύπτης. Ό νεαρός Ροντιέν έφαινε τόν πηλόν και όταν ό γλύπτης άποσιάζε έβρε τήν εύκαιρίαν να δοκιμάση και τή χέρι του εις τήν πλαστικήν έντελειώ μόνος του.

Όπωσδήποτε κι' αν έχη τή πράγμα, τή δέβαιον εινε ότι ό Ροντιέν δέν χρειαζόταν τίποτα εις ξένην βοήθειαν, έπιρροήν ή διδασκαλίαν. Έπάλασε μόνος του για να ζήση, και έπάλασε μόνος του δια να μορφώη, συγχάκις μένων νηστικός όπως δυνηθώ ν' αγοράση ύλικόν δια τήν τέχνην του, μέχρις ότου έφθασεν ή μεγάλη ήμέρα, κατά τήν όποιαν έτελείωσε τήν πρώτον του έργον. «Ό άνθρωπος με τή σπουδήν μου» τή έστειλεν άμέσως στο Σαλόν, ήτο δέ τόνσον ρεαλιστικόν, ώστε οι τεχνοκρίται ήσαν έθέτατοι ότι έχουσε τήν πρόσωπον πέρνοντας τή μάσκα από ζωντανόν μοντέλον. Δέν ήργησε όμως να τούς αποδείξη και τούς πείση ότι δέν είχαν δίκαιον. Άπό τήν ήμέραν εκείνην ό Ροντιέν ήρχισε να γίνεται περιώνυμος, και ή φήμη του έδρα κι' ανέβαινε από θρίαμβον εις θρίαμβον. Κάθε χρόνο έξέπληττε τόν κόσμο και έμάκευε τούς καλλιτέχνας μ' ένα καινούργιο έργο. Έργα τού Ροντιέν υπάχουν σήμερα εις όλα τή μουσεια τού κόσμου σχεδόν. Μή δλην τήν φήμην του όμως ό Ροντιέν μένει και σήμερα άκόμη εινας άπλούστατος, λιτότατος άνθρωπος. Κοντός παρνούδης, με πλατείς ώμους, γενεια και μαλλιά πυκνά, όμοιάει μάλλον με χωριάτη ή μάλλον γλύπτην. Η άγαθότης του εινε παρομοιωδής. Οδδύποτε ήρνήθη να βοηθήη καλλιτέχνην, πού να ειχε και τήν πασαμυράν έτος άξίαν.

Γεμάτος μετριοφροσύνην ό Ροντιέν όμολογει ότι πολλάκις έπωφελήθη μιās περιστερας, ένεννεύθη από ένα τυχαίον γεγονός. Α. χ. μιή φορά ένα άγαλμα πού ειχε τελειώση έπεσε χάμου και τού κόπησαν τή πόδια και τή χέρια.

— Δέν πειράζει: λέγει ό Ροντιέν, δέν χάνει τίποτα από τήν όμορφιά του. Θά τή

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ



- Με θέλετε; Σας φέρω χίλια δώρα.
- Άχ! Σε περιμένω τόνσον καιρό!
- Δέν θά σας έγκαταλείψω ποτέ. Είμαι ό Χρόνος. Σας φέρω τή πατηκωστόν έτος σας!
- !.....

ονόμασιν «Ρεμβασιόν» και θά τ' άφήσω χωρίς πόδια και χέρια, επειδή άπορροφώ εις τήν ροήν του ούτε περιπατεί ούτε μπορεί να σηκώση τή χέρια του.

Ο Πιετινός ΜΟΝΤΑΝΙΤΕ



Διπλή όφελεια.

Η «Πρόδοσι» άληθινά μιή παρωσία εις καθημέρα και ευχαρίστους εκπλήξεις. Τή χειροτεχνήματα με τή αρχαία Έλληνικά και Βυζαντινά σχέδια, πού κατασκευάζονται εκεί εινε άληθινά καλλιτεχνήματα και θά στόλιζαν κάθε σαλόν. Έκ τός τούτου τή ώραϊον αυτό έργον μας παρουσιάζει διαρκώς και άνέκδοτα, άγνωστα σχέδια. Πολλοί άρχισαν να στολιζουν τή σπιτία των αγοράζοντας από τήν «Πρόδοσι» γνήσια ελληνικά χειροτεχνήματα. Η όφελεια εινε διπλή. Όχι μόνον ζει ζων έλληνοπρεπή και καλλιτεχνικόν συναίμα χαρακτηρη εις τήν διακόσμησην μιās αιώστης, αλλά και βοηθούν τās πτωχάς έργατριάς πού εργάζονται εις τήν «Πρόδοσι».

Τά σουπέ.

Τώρα εινε τής μόδας πολύ τή σουπέ μετ' ό θεάτρον εις τόν καλόν κόσμον τής πρωτευούσης. Διοργανούνται συνήθως εις στενόν κύκλον και δίδονται γύρω από ξεχωριστά τραπέζια. Έννοείται, ότι τή άμ' για και τή νεοκλιτέ εινε άπαραίτητον. Καμιά φορά από τή γωνία ενός παρκαμμένου θαυματίου κάποια άόρατα χερσάκια στο πιάνο σάς στέλλουν τή άπαλά κάματα μιās γλυκαιάς συνάττας ή νοκτύρν τή όποια σας κάνουν να ρεψατε με περισσοτέρην άπλάυσιν τήν σαμπάνιαν σας.

Όχι σπανίως τή καλλίτερα σουπέ τή τιμούν και οι πρίγκιπές μας.

Η Κυβέλη.

Τή Βασιλικόν θεάτρον έγινε τή μέρας ένθα γίνεται ή έπίσημος επίδειξις τούα λαιτών. Επί τήσας έχομεν και ένα χειμαρινόν θεάτρον άληθινά καλό, μέσα εις τή όποιον κανείς βρισκει τήν άνακούρσιν και τήν άνεσιν, πού χαρίζει κάθε κομψόν και εκλεκτόν περιβάλλον. Και ή Κυβέλη μας παρουσίασε τουαλίτες πολύ όμορφες, έποχής Μαρι Άντουανέτ με τής πλατείς φούστες και τής μπουκλες τών αλλιών πού κρέμονται εις τή λαιά—τόσο νύστιμες τουαλίτες, τόσο χαριτωμένες πού καθώς ή συμπάτης καλλιτέχνης παρουσιάζεται στή σκηνή νομίζει κανείς πώς έγνηκε από καμιά όμορφη κίονα τής έποχής εκείνης.

Τά πρωτοχρονιάτικα δώρα.

Πολλά κυρία έφέτος εις τή ζήτημα τής εκλογής τών πρωτοχρονιάτικων δώρων έδειξαν άληθινά καλλιτεχνικάς διαθέσεις. Πύρισαν δηλ τή παλαιοπωλεία, πήγαν στο Διμοπρατήριο εις όργαν παλαιών, καλλιτεχνικών αντικειμένων. Δέν υπάρχει άμφιβολία, ότι εις αυτά τή μέρη μπορεί κανείς κάποτε να βρη κάτι άληθινά όμορφο. Έπίσης για πρωτοχρονιάτικα δώρα ήγοράσθησαν και άρκετά είκόνας γνωστού έκπανησίου ζωγράφου, πού ειχον εκτελή κατ' άτάξ έν άθρονάει εις έιερνήν τής όδου Σταδίου.

ΣΤΙΧΟΙ



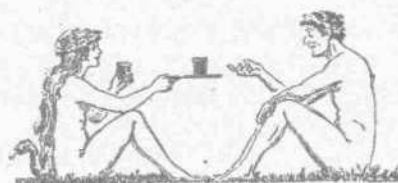
ΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

Μιάλ' ή καρδιά μ' ανοίχτηκε σέ όνειρα (γλυκά κι' όλο ελπίδες και χαρές σέ σένα άντι κρύζει σέχνεις στή διάδα σου γι' αυτήν δώρα με (θυστικά και της χαράς τή λούλουδο νομθεί σέ (σέ ν' άνθίζη.

"Όμως τή χέρι σου φρεχτά κρατώντας τή (δρεπάνι θά εβή πές ελπίδες της, τά όνειρα, νεκρά της Εύτυχίας τή δεινρά θά κόψη, θά μα (ράνη και θά σκορπίση τούς άνθους 'στό μίσος (του Βορρά.

Βόλος. 'Αλέκος Κουντατζής

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΣΠΙΓΓΑΡΗ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ



Τό καλλίτερο δώρον πού ε χεσε νά κάμετε σέ φίλους ή φί λας σας εινε ό

ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

άποτελούμενος από τά μέχρι τούδε εκδοθέντα δέκα τεύχη και τεκμαίμενος άντι μόνον 90 ΛΕΠΤΩΝ

Με ιδιαίτερον εξώφυλλο χρωματιστό, ραμ μένος και κομμένος.

Περιέχει όλην συνήθεον βιβλίον

640 σελίδων

Και τί όλην, ε!

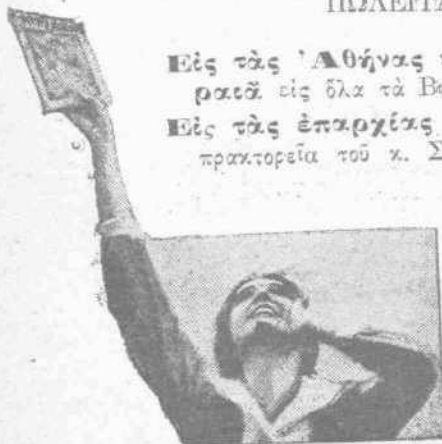
Οι κύριοι άντιπρόσωποι ες έργασθούν δια τήν κατανόλω σεν τών τόμων.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Είς τας 'Αθήνας και τόν Πει ραιά εις όλα τά Βιβλιοπωλεία.

Είς τας επαρχίας εις όλα τά ύπο πρακτορεία του κ. Σ. Τσαγγάρη.

90 ΛΕΠΤΑ



Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Είς τή παρόν φύλλον, όπως εξαιρετι κώς, όπως και εις τή Χριστουγεννιάτικη κάθε ψ(φοδέλιον ισχύει δια πάντε ψή φους.

"Ετσι χορηγείται πάλιν μοναδική εύκαι ρία εις τούς κ.κ. ύποψηφίους γενικούς άν τιπροσώπους, όπως συσσωρεύσασιν πολλούς ψήφους. Οι μειοψηφούντες ες ενεργήσουν.

Τώρα εινε ή κατάλληλος στιγμή.

Είς τήν νομόν 'Αττικής οι επιτυχόντες τούς τρις ουστέρους ψήφους εινε οι κ.κ. 'Ιωσήφ Πρίστέρσον και Γεώργιος Γασσο γιάννης. Τρίτος έρχεται ό κ. Βασίλ. Σι. Κουδέλης. Η 'Αίγαιον παραιτείται, αλλά δέν μάς ειπε πώς διαθέτει τούς ψήφους της. Είς τόν νομόν Εύβοίας οι κ.κ. 'Αλέξ ης Κ. Χριστοφίλης και 'Αγγελής 'Ακρι τας συγκεντρώνουν τούς περισσότερους ψήφους. Είς τόν νομόν 'Αχαΐας και 'Ηλι δος οι κ.κ. Χρήστος 'Αντύπας και 'Ιωάν νης Α. Μαλλάς έχουν τούς περισσότερους 'Επονται οι κ.κ. Τηλέμαχος Γερ. Καθ βαδίας και Νίκος Φραγκονικολόπουλος.

Είς τόν νομόν 'Αρκαδίας ό κ. Θάνος Θα νούκος θριαμβεύει και ό κ. Ι. Γ. Τράκας ψηφίζετε πολύ καλά.

Είς τά Χανιά ψηφίζεται γενι κώς ό κ. 'Απόστολος 'Αποστολάκος.

Είς τήν Θεσσαλίαν ή κ. Σάββας Παυ λίδης πολαιει με τόν 'Αεσκόν Πύργον! Είς τόν νομόν Φθιώτιδος και Φωκίδος οι κ. Ν. Β. Τσακαλίτης έρχεται πρώτος, ό κ. Ι. Λιθαδιώτης ψηφίζεται πολύ καλά. Είς τόν νομόν Μεσσηνίας ή κ. Π. Βογιατζό πουλος ψηφίζεται καλά και υπερτερείτους λοιπούς ύποψηφίους άρκετά. 'Ο νομός 'Αρ γολιδοκορινθίας ψηφίζει πολύ άρχά. 'Υ ποψήφιστ εινε οι κ. Νικολ. Μιχαλάκος και ή Δνίς Δίσιποινα Σ. Οικονόμου. Στή Λακωνία ψηφίζεται ό κ. Γεώργ. Δ. Γκι τας. Είς τήν Λάρισα ή κ. 'Ηρακλής Φάσκακας έρχεται πρώτος, δεύτερος ό κ. Ζε. 'Αστυνομικός και τρίτος ό κ. Πάνος Παπαηλιού. Είς τήν Κεφαλληνίαν ψηφί ζονται οι κ.κ. Χαράλαμπος Π. Συνοδινός και 'Αναστάσιος Θεοδοσάτος. Είς τή Τρίκα καλά οι κ.κ. Σπύρος Κρ. Μαράβας και 'Αθ. Μπουκουβάλας έρχονται σχεδόν ίσαι, επίσης εις τά Ιωάννινα οι κ.κ. Βί κτωρ Νιγγρίν και 'Ιωάν. Χατζημήτρος.

Είς τόν νομόν Κερκυρας παλαιουν οι κ. 'Ελ. Παπαγεωργακόπουλος και ή 'ΑΜαίγαν, 'Ακαλοθεύ ό κ. Σπύρ. Μαρτί νης. Τέλος ως γενικός άντιπρόσωπος εις τόν σόλον ψηφίζεται γενικώς τή 'ΑΜπα ρουτοκρατισμένο Διαπάκι. Τά ψηφοδέλιτα με τή όνομα του έρχονται σειρηδόν. 'Αλ λος ύποψηφιος δι' ατόν σόλον διν ύπάρχει. Ριταί: 'Εννοείται ότι ή έρχομένη έδωσας μπορεί νά άνταρβή τή προσωρινά άποσε λέσματα και νά φέρη τούς πρωτους τελου ταιους, τούς μειοψηφούντες πρώτους ή νέ ους ύποψηφίους. 'Εκθέσαστε ύποψηφίτητα όσαι θέλετε νά μάς άντιπροσωπεύσετε.

"Η ψηφοφορία εύρισκαστε άκόμη στήν άρ χήν της. Είς τή επόμενον φύλλον θά δη μοσιώσωμεν τά όνόματα όλων τών ύποψη φίων με τόν αριθμόν τών ψήφων, τούς ό ποιους έκαστος μέχρι τότε έλαβε.



KART - ΠΟΣΤΑΛ

"Απ! Μιά ματιά και έδώ. 'Ανταλλάξ σω κάρτ—ποστάλ ποσεια και καλλιόνας Δνις «Βασίλισσα τής Καλλιόνης» Πόστ— Ρεστάντ, 'Ηράκλειον (Κρήτης).

"Αλτ! 'Ανταλλάσσεται και ανταλλάτρε αι. 'Ανταλλάσσω κάρτ—ποστάλ παγκοσμί ως. Δνις «Όνειρώδη 'Ερωτα» Πόστ Ρεσ τάντ, 'Ηράκλειον (Κρήτης).

"Ανταλλάσσω κάρτ—ποστάλ, μόνον καλλιόνας «μάτ» έντός φακέλλου με ύπο γραφήν και γραμματόσημα επί τής εύκονος Σάββας Θ. Παυλίδης, Γραμματοκωδίων άρ. 74, Θεσσαλονίκη.

Φοιτήτρια 'Αρκακίου ανταλλάσσει κά ρτ—ποστάλ και γραμματόσημα. Πρωτιμώ γραμματόσημα Κρήτης και Σάμου. Δνις 'Ασπασίαν Σ. Π. Ρ. Κέρκυρα.

"Ανταλλάσσω κάρτ—ποστάλ πανταχό θεν. Στέλιος. «Πάλλουσαν Καρδίαν», Λάρισα.

ΑΔΤ ΠΡΟΣΟΧΗ

"Επιθυμούν ν' ανταλλάξουν κάρτ—πο στάλ με νέους και νέας. Διεύθυνσις «Ρόδον τής 'Αγάπης» και «'Ηρωική Ψηφίς» Πόστ Ρεστάντ Ναύ πλιον. 'Απαντήσαστε ταχέως.

Είς τούς τιμήσαντάς με δια τής άν ταλλαγής των εύχομαι έτη πολλά. «'Αυγερινός»—Καναρης.

Διά πρώτην φορήν εισερχόμενος εις τή άνθιστάλιον σαλονάκι τής «Κυριακής» ανταλλάσσω κάρτ—ποστάλ με δεσποινι δας 'Αθηνών, Φαλήρου και Πειραιώς. Διεύθυνσις μου: 'Χρυσόν όνειροπώλημα» Πόστ Ρεστάντ, 'Αθήνας.

Είς τόν έορταζόντα Βασιλείον Χρότην εύχομαι έτη πολλά. 'Ιάκωβος

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝΙΣ ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Μιά σειρά δυνατογραμμέ νων έντυπώσεων, αναμνήσεων, ζωντανών περιγραφών από τή Γερμανία, από τήν ζωήν της, τήν καλλιτεχνικήν της κι νησιαν, τά έθιμά της, τήν οικογε νεσιακήν της ζωήν, τά Πανεπι στήμιά της, τήν κοινωνικήν της πρόοδον, τόν πολιτισμόν της.

Στείλατε 2 δραχμάς εις τήν Δειν Κον ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑΝ (Δημοσιο γράφον) όδός 'Αγίου Μελετίου 10, 'Αθή νας, και θά λάβετε, εις κομφύ τατον, όγκώδη τόμον, έλευθέ ρας ταχυδρομικών τελών

ΤΑΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Η „ΚΥΡΙΑΚΗ“ ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ ΟΠΩΣ ΔΙΕΛΘΩΣΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

1916

ΕΝ ΠΛΗΡΕΙ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ



ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΜΙΑΣ ΔΙΔΟΧΙΑΣ ΕΥΖΩΝΩΝ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΕΥΖΩΝΟΥ

Τού θμάρη σνάταν τούρα γιά τή παρούσα και νά γιονίω προσεύ Π' άν κινός νά λίγου, έξ' γιά, σούπερτεν ή μύτ κι' τρέγγ γουίβετ.

Κι νάσι οι γουρι! έπ'αρχίλης, νιξ; διλουχίης άπ' δου' εζώνες! Κι νάσι τήγα μέγας και πούλιε! κι' ή κ'ελάς νά γουργουρι άπ' τή πόνε! Ρε άπουσπακματά; ξερε τή σημέν, ή μοίρεχ ή γραμμένο νά μή σταυγ. Νά μέν' ή ύπαρχίχ' κουκαλιασμέν! άπ' τού φασιού τή φουτά μεχρη τού [ταρουν]!

Αέ μ' λίες λιέου, τ' Μήτρ κιά μέρους, τούρα τή θά φάμι περικαλώ; "Η θέ νά γιονιόσασιν γιά τ' άγγερούσι! "Η διλουχία κουντουστλίχε γιέτα ζιέρου κι γώ ώρ άπουσπακματ'εγγ!

Μιδ' κρινίου σμακδόν μεχρη σέ κατέτα γιόκορον κροτοπούλ δέν ύπαρχ! Τού μένου ζωντανό πούμεν' άπ' δια! άπ' τή παρκαγγελά σ' κώψ—κώψ! Είν' έκείν' τ' παρδέο' ή γαλουπούλ! πού τή ρυλάει γιά νά τ'σράξ άπόψ.

"Ορ γαιάχι στου στόμασ' λιέου, θά ισθακθ τ' συνειδήτως τ' ήψε Μά ή γαλουπούλ τ' παρδέο' είνι πράμα κι δίδου ένταλμα νά τήν συλλήξ. Τραβίει τούλπών τ' πρού ή διλουχία πατάει τού γιόν' άκου θουρίδ' κι χτύπ. Κι τάλτ' ζυγισμέν' κληνύθια κι κών [έλτ.

σου φράχτ' άπ' όσο τ' κήπ'. 'Ιμπρός ούρ' 'Αγκήτρ, τ' λιέου, φράδα [μ' θάκ' κι κουλουσούρεχ άπ' τή ποτιστήρα, Μή φροθής κι' όποιον πέρ' ού χάσ', κι' άν σκαός ή γαντακουμέν',

Φέρτεχ τού λημό μιά γόρα. Νά μή στή πούλιουγιά, οι μιά στωούλ' αβίσιον πέρης ελιχθε ή δ' λιέ Κ' ήπουρενουμέν γαλουπούλ. Τιτέλιτσι! ήρ' ό λιμώχτες' γουρδουλιέ Τούρανε; τούλπών κώρ άπουσπακματάχχ, τή θά κίνουσι; Γι' ένα κιάβ ύπαρχ' μουαχί, ίγκυλις ίκει μέσα νά τήν βράσασιν; Γι' έτυχε νά μάς βιάσασιν τήν' άπκι μί βούτρο μί ρουτάτ, 'μξε τούχην δόρου, Κατ' σπουσπακματ'ην περστανά γιά νά γλυτώτ'ε μεχές τού βούρδουλιε [του φόρου.

Πιάν τούλπών τ' άπκι κι τ'άδινξ' ούλ' μέσ' τού κιάβ πού βράζαμι τού φαί Κι' εμβακπίζου άθουρεί τή γαλουπούλ! πούγνε λουκιές ώσ' τού πρού. "Εστ' τούλπών σά χριστιανό καθίσκιμ δουζέχουτες κ' ύμνοδύτες τόν Χριστόν ως πού οι λίγ; όρα δέν άρίσκιμ σάξ' εκ σκαράς! κι' όστού; εκ τών όστών! Τήν όραν θιος που κιντευδωόσασιν τού ίεσχατούτ' μοίρ! Κι πές' πώς τά κροτοόσασιν νά τή πετωόσασιν όλίγου τή ζεσι. Νάχ' κι φτάν' ού πάρεδρους τρεχάτους Βροντάνει τή πόρτα πούχαι κλεισμέν' κι φουαχ' άπόου θμουμένους κιάτ' κρέ- [τους

γαλιέβουτας τήν ύπουρενουμέν! 'Ε τρέχ' ούρ' τ' λιέου, ανοίγουντας τ' πούτχ, πού τούχτε ούρ' μ' λιέει τού γαλί κριμέ- [νουν; Μή δά θαρρείς θά φάνε γόστχ τ' λιέου, οι άνδρες, έν ήμέρα Χριστου- [γένουν; Μά ως που ίσοστα κιάτ' πού κι πέρα τού βούτρο άγκυί μετ' τού ζυγαί. Τού στόμακ' κουκαλιασμένου άπ' τόν α [γέρε

κι μου τού φράξ' τίγκχ τού λικουαί! Τά μάτχμ γουλιώσαν σην ή γαιά! κι πεπαχτήσαν πέρα σην κρούδ! Μήδ' ήταν στου γουριό γιατρός νά τρέξ' νά μί τού ξεδύλωσ' μ' κώνα κασαβιδ; Βήξε ούρ'ε, ού πάρεδρους μ' κρέν', μηδ' μπουρού κώρ πάρεδρε νά βύξ; Μι σάθη στου λημό ή γαντακουμέν, γαλάλ νά σ' γέν' ούρ'ε ξεπινίξ! Κι φεύγ' ού πάρεδρους τρεχάτους κι πκει στήν εκκλησιά γιά τού παπά! Κι τ' λιέει πώς ή δόλια ή γαλουπούλ', μί σάθη στου λημό κι τ'ελπιδί... Νάχ' κι φτάν' ού παπάς τρεχάτους

μί τού πετραχειλ κι τού ριλιόν' Κι νά λαμπάδα ά κρέν' με σού λαχόνη' μί τυχόν! "Εστ' τούλπών, κι στωμπ—κι στωμπ σί όρα λίγ' τού γαρονός του ίερεν εις [πέρας

Κι' ύπουρενουμέν' γαλουπούλ, μετ' λαμπάδων πέγγ' γάρον τού επιτή- [μου τής ήμέρας. Σξ; ίεύχομι κι σξ; τούρα κώρ άκαχίω- [σται; τή Χασούρενω μί γέο' νά διαβείτ' Κι πάρεδρου μπρουστά σσε' νά μή δειτ' Μήδ' παπά μ' λαμπάδ' κι πετραχάδ'. Βαθύ-Σάμου.

ΣΗΜΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

«Χαρισμένο σέ κάποιον φίλο μου»

Τά έργαστάσια θά σταματήσουν πολύ γρή (γορα) Τούς 'άδνηκαν τά χρώματα δέν θά δου (λέψουν) πειά

Μά δεν σκαρθήκαν τή μουστάκι σου πώς (σίγουρα) 'Εάν τή βρέξουν πώς θά κάνονα μπουηά. «Διάδολος»

ΝΑ 'ΙΔΟΥΜΕ

Πείσματα σέ, πείσματα γώ, Νά δούρε τί θά γίνη, Ποιός άπ' τούς δύο μας τ' άλλουνοσ Τή νόνατα θά κίνη.

Θαρρώ πώς θάδω νικητής Γιατί δέν ειμαι φταίχτης, 'Ενα φίλι σου γύρεφα Ούς' ειμαι πλεονέχτης. Στυλ. 'Αύγουστάκης

ΨΗΦΙΣΑΤΕ!

5 ΨΗΦΟΙ

Κύριε Συντάκτα τής «Κυριακής», Ψηφίτω, ως γενικών άντιπρόσωπον τής «Κυριακής», εις τόν νομόν

5 ΨΗΦΟΙ

Κι νά λαμπάδα ά κρέν' με σού λαχόνη' μί τυχόν! "Εστ' τούλπών, κι στωμπ—κι στωμπ σί όρα λίγ' τού γαρονός του ίερεν εις [πέρας

Κι' ύπουρενουμέν' γαλουπούλ, μετ' λαμπάδων πέγγ' γάρον τού επιτή- [μου τής ήμέρας. Σξ; ίεύχομι κι σξ; τούρα κώρ άκαχίω- [σται; τή Χασούρενω μί γέο' νά διαβείτ' Κι πάρεδρου μπρουστά σσε' νά μή δειτ' Μήδ' παπά μ' λαμπάδ' κι πετραχάδ'. Βαθύ-Σάμου.

ΣΗΜΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

«Χαρισμένο σέ κάποιον φίλο μου»

Τά έργαστάσια θά σταματήσουν πολύ γρή (γορα) Τούς 'άδνηκαν τά χρώματα δέν θά δου (λέψουν) πειά

Μά δεν σκαρθήκαν τή μουστάκι σου πώς (σίγουρα) 'Εάν τή βρέξουν πώς θά κάνονα μπουηά. «Διάδολος»

ΝΑ 'ΙΔΟΥΜΕ

Πείσματα σέ, πείσματα γώ, Νά δούρε τί θά γίνη, Ποιός άπ' τούς δύο μας τ' άλλουνοσ Τή νόνατα θά κίνη.

Θαρρώ πώς θάδω νικητής Γιατί δέν ειμαι φταίχτης, 'Ενα φίλι σου γύρεφα Ούς' ειμαι πλεονέχτης. Στυλ. 'Αύγουστάκης

ΨΗΦΙΣΑΤΕ!

5 ΨΗΦΟΙ

Κύριε Συντάκτα τής «Κυριακής», Ψηφίτω, ως γενικών άντιπρόσωπον τής «Κυριακής», εις τόν νομόν

5 ΨΗΦΟΙ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ
ΤΙ ΕΙΝΕ ΓΑΜΟΣ;
ΜΕΡΙΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Τί λέγεις ό κ. Χρήστος Χριστιάνος (της Τορπιλλικής σχολής).

Καθώς καθήγησε σήμερα το μυστήριο του γάμου δάδου φίλων. Τί θα πησεί παρακαλώ στεφάνωμά σου μετά παρέρλευσιν μίας ημέρας μετά τον γάμον, ό άνδρας συλλαμβάνει το τρυφερόν του ήμισυ με άλλον και αναγκάζεται να του δώση το διαζύγιον και τα παπούτσια στο χέρι; Η είνε προτιμώτερον να την φανερώη και να καταστραφή και αυτός τελείως; Δεν είνε καλύτερος λοιπόν ό έλευθερος γάμος; Έγινώ όμως τον εη έρωτος έλευθερον γάμον, εκείνον όστις νεκρώνει πάν ζωώδες ένστικτον και μετατρέπεται εις έρωτα ψυχών, έρωτα όν θα έγχει μεταξυ των έν τω σώματι άνχηρόδως ή τελειότεροι από τους άνθρώπους αγέλια.

Ας λέγωσιν όσα θέλωσιν οι σημερινοί Ζελά ότι έρωσ ίβανικός δεν δύναται να ύπαρξη, ότι ό έρωσ είνε άχωριστος της ύλης και ότι σκοπός και τέμα παντός έπιχεύου έρωτος είνε μόνον ή κτηνώδης ή λιχή απόλαυσις. Ό μέγας Πλάτων ήθελε δειχθή πάντοτε και πάς άληθής και μέγας έρωσ, όστις κατά καιρούς θα εκπλήξη την ανθρωπότητα, θα είνε άναγκαστικός ό ίβανικός του Πλάτωνος έρωσ, ό έρωσ των ψυχών.

Τί λέγεις ό κ. Ι. Σάββας, εκ Σύρου.

Όπως τό κάθε τι εις τον κόσμον, διά να έχη την αξίαν του πρέπει να έχη και τά όριά του, έτσι και ή έλευθερία.

Έρομεν ότι εις πολύ παλαιάν εποχήν, τό πλείστον της Ανθρωπότητος δεν τό διεύων οι άγραπτοι κοινωνικοί νόμοι, ούτε οι Πολιτικοί ούτε οι θρησκευτικοί. Η ανθρωπότης έζη τότε εις τό σκοτάς. Και ήλθεν ή Θρησκεία, ή όποια έθεσεν όρια εις τάς πράξεις και τάς όρέξεις της ανθρωπότητος, φραγμόν εις την άκαλασίαν. Νομίζω ότι μέσα εις τους νόμους αυτούς περιλαμβάνεται και ό Γάμος.

Μου είνε άδύνατον να έννοήσω την έννοιαν της Οικογενείας με τον έλευθερον γάμον. Πού θα είνε άλλως το ή βάσις της ένώσεως των δύο φύλων, και πρός τί αυτή ή έννοια;

Έάν πρόκειται περί μεταρρυθμίσεων εις τον θρησκευτικόν γάμον, τον λόγον εχουν οι ειδικοί.

Έγώ ακολουθώ τους σοφούς νεκρούς των Αιώνων και τους μεγάλους θρησκευτικούς Πατέρας. Αυτοί πρό αίωνων μου εχουν λύσει τό σοβαρόν αυτό ήήτημα.

Φοβούμαι να τό σκαλίτω τώρα, γιατί άντι να τό λύσω, ίσως τό περιπλέξω περισσότερο.

Τί λέγεις ό κ. Γ.

Γάμος είνε τό ύψιστον δώρον του Θεού πρός τους ανθρώπους. Γάμος είνε ή δύναμις της αειζώνου φύσεως, ή δύναμις ή συγκρατούσα την ζωήν. Γάμος είνε τό έσσμα των άσμάτων του Θεού και των ανθρώπων. Γάμος είνε ή δημιουργία του Παντός. Γάμος είνε ή Αρχή και Γάμος ό Κόσμος. Άνευ του Γάμου άνεπιτρέπεται να παρήρ

χεται ή ζωή και δωθή θα έγηρασκον ή Φύσις.

Τί λέγεις ό κ. Πίπης Μαρτίνης, εκ Κερκυράς.

Από της πρώτης στιγμής καθ' ήν έβίσατε τό ήήτημα τί είνε γάμος ή μάστις, εάν συμβιβάζεται ό πολιτισμός πρός τον έλευθερον γάμον, έδασάνισα τον ένκέφαλόν μου πρός εύρεσιν μιάς όρθής, λογικής και πολιτισμένης απαντήσεως. Επί 3 και πλέον έβδομάδας έδασάσα τον νούν μου, τέλος πάντων δέ σήμερα μόλις έήρον και έμέ την λογικώτερον των άπαντίσεων επί του ήήτηματος τούτου. Και λέγω (άφω έδασάνισθην επί 3 και πλέον έβδομάδας).

Ό έλευθερος γάμος, καθ' έμέ επανυλαμβάνω, είνε χιλιάσις προτιμώτερος ή μάλλον καλλίτερος του θρησκευτικού γάμου. Δεν συμφωνώ δέ καθόλου πρός την γνώμη περί του γάμου, του κ. Δ. Ι. Κωνσταντοπούλου εκ Ηευκάδος, καθ' όν έλευθερος γάμος και πολιτισμός δεν συμβιβάζονται. Άλλ' όμως διόλου τούναντίον έγω λέγω ότι πολιτισμός και θρησκευτικός γάμος δεν συμβιβάζονται, άλλα πολιτισμός και έλευθερος γάμος συμβιβάζονται. Διότι επί παραδείγματι εάν νυμφευθώ την τάδε έλευθερογάμω, ως μεταγερσίδω την λέξιν αυτήν, ήτις καθ' αρχάς μου έφάνη θελατική, θελατικωτάτη, έχουσα ώραίους τρόπους, όλίγιστάς άπειτήρεις, (και όλοι κάθε μέγα να ήέλθουν ταχά, και καπέλλο της μόδας των 70—80—100 δραχμών . . . , τάς όποιάς είνε λόγος άνδράς) έγω εις διάστημα 2 μηνών, και κατόπιν μετά πέρλευσιν όλίγων μηνών ίδω ότι όλος διόλου αντίθετος ιδέας έπρεπε να έγω περί αυτής (διότι ποίποι να γνωρίζητε ότι ή γυναίκα είνε τό δειλαστικώτερον και γυναικώτερον των επί της γης ζώων) τή λέγω, Πήγαίνε σπιτάκι σου. Δεν μου κάνει. Θα εύρω άλλην καλλίτερη σου, διότι τό γυναικίον να με στείλη εις τό πτωχοκομείον . . . (ω, ω). Και ούτω άπαύλαττα αυτής. Ένθ, εάν είχα νυμφευθώ αυτήν θρησκευτικώς ούχι δηλ. δι' έλευθερού γάμου, δεν θα ήδου νύμφην να της είπω ούτως επ' έδω, δεν μου κάνει; Άλλ' έπρεπε να ύποκύνω εις τάς άπειτήρεις της απαράλλακτα καθως ό στρατιώτης εκτελεί μίαν όποιανδήποτε διαταγή του στρατηγού του.

Αυτή είνε έν συντόμω ή περί του γάμου γνώμη μου, δι' ήν . . . τρυμάξατε ή θνη, εκάθισα να σκερθώ 3 εβδομάδας.

Τό μόνον που έρομεν να παρατηρήσωμ εις τον κ. Μαρτίνην είνε, ότι ένόσω θεωρεί την γυναίκα στρατηγόν και εαυτόν—τον άνδρα δηλ.—άπλουν στρατιώτην, ύπερχει φόβος, ότι είτε με έλευθερον είτε με θρησκευτικόν γάμον νυμφευθώ ή κούρα θα έξασκολεύη πάντοτε να ζητή καπέλλο 50—80—100 δραχμών—ή 99!

Τί λέγεις ό κ. Πέτρος Γ. Πατρινός, εκ Καθόλλας.

Φρονεί, ότι θαινομεν πρός την κοινωνικήν μεταμόρφωσιν. Η πρόοδος συντελείται εαθμιαιώς και σταθερώς. Η γυνή θα άποκτήση την έλευθερίαν της, θα παύση να είνε δούλη του άνδρός, εκεί όπου κακά αντίληψεις και στερεόλαι προλήψεις την ήθεσαν. Θα γίνη οικονομικώς ανεξάρτητος, ό δέ έρωτος—οικονομικός συνδυασμός θα εδασφαινώη, επειδή είνε ή μήτηρ των άτυχών γάμων σήμερα.» Όταν γίνουν έλ' αυτά δεν θα έχη ό κόσμος ανάγκην ούτε συμβολαίων, ούτε εύλογίας παππά για τό γάμο. Έκείνο όμως, τό όποιον ή θέλημεν να μάθωμεν είνε τό έζης. Εάν

αργήσουν έλ' αυτά να γίνουν, εάν αργήσουν οι νέοι όλοι και οι νέοι όλοι να πρόφωται υπό των άνητέρων αίσθημάτων—τί πρέπει να γίνη έν τώ μεταξύ!

Τί λέγεις ό κ. Η. Μ. εκ Ηεσραϊώς.

Λέγει, ότι ήθελε να μάθω πώς έμόρφωζην την γνώμη των οι κ. κατόμνοι ύπερ του έλευθερού γάμου, τον όποιον μόνον τά κτήνη άσπάζονται. Η έλευθερία θεαίως είνε τό κυριώτερον δικαίωμα του άνθρώπου και μόνον δι' αυτής δύναται να προεούση. Άλλά τιαυτή έλευθερία ως ή του γάμου κάθε άλλο παρά πρόοδον έχ γυαίται. Η τιαυτή δεν είνε έλευθερία, άλλα κακοήθης και κτηνώδης άκαλασία. Ό θρησκευτικός γάμος είνε ό συμφερότερος εις τον άνθρωπον και την κοινωνίαν. Μη σάς αποσπώνω, κύριοι, ή ήθονική δουλεία σας, άλλα σκερθθή έν ήμερίζ και άνχηνωρίσατε την όρθότητα των άνωτέρω.»

Τί λέγεις ό κ. Άρλ. εκ Κάλκιδών.

Δεν είχα άποσπασί μέρη της σήμερον να μετάγχη της συζητήσεως περί του έλευθερού γάμου, άλλ' οι άπαντήσεις των μεταγώνων τον έξήνημασαν. Καθ' ήν στιγμήν όλα τά πολιτεύματα τείνουσ να καταργήσουν την σοματικήν και πνευματικήν δουλείαν, ήμεις δέ του θρησκευτικού γάμου, όχι μόνον διατηρούμεν, άλλα και ένισχυομεν τήν άπειρητέραν δουλείαν. Επιστάλλομεν την γυναίκα υπό την κυριαρχίαν ενός άνδρός χωρίς να την έρωτήσωμεν, χωρίς να λάθωμεν ύπ' όψει μας τάς κλίσεις της. Δεν ύπαρχει δι' αυτήν παρά μία θέλησις—ή θέλησις του πατρός, ή ιδιική της δεν έχει καμιά αξία. Την πωλούν, την αγοράζουν σαν εμπόρευμα. Δεν της επιτρέπεται να έχη γάμω. Επειτα έρχεται ό τυζυγικός έίος. Η γυναίκα άναγκάζεται να ζή κοντά σε άνθρωπον, που μισεί, όπως κάθε δούλος μισεί τον κύριόν του. Είνε σκληρά. Ό γάμος των στήριζται μόνον στο συμφέρον. Υποβάλλω μιν άπλως μίαν ερώτησιν. Όλ' αυτά τά τρομαρά τά επιστάλλει ό θρησκευτικός γάμος; Δεν έννοείται θρησκευτικός γάμος χωρίς δουλείαν και συμφέρον;

Τί λέγεις ό κ. Τακτικός άναγνώστης, εκ Σαλαμίνος.

Δεν όμιλεί καθόλου περί έλευθερού γάμου. Μάς στέλλει σύντομα την έξής άπάντησιν. «Πός όρθόδοξος Χριστιανός ό φείλει να μη παραβείνη τον θρησκευτικόν γάμον, όν ό Χριστός ηλόγησεν έν Κανά της Γαλιλαίας.»

ΕΠΙΤΑΓΑΣ ΚΑΙ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ εκδίδει και ενεργεί έφ' όρων λών ωόζεων της Παλαιάς και Νέας Εγγιάδος, υπό άρίστους όρους, ή

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ, διότι έχει τό αμηρότερον δικτυον Άντασκορικτών.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗ ΝΤΑΛΑΓΑΝΗΣ



Επιθυμώ να έρω να σας πω τα όμια που έγραφε εις τα παιδια στα Αθήνας δια τα Χριστούγεννα όπου δεν κανομε τρεις ημερες σχολη και αναπαυομασθε αλιθινα και λισηνομασ τε; άνοησις της διασκουλας που νομίζη ότι τα ζερωσκι. Ληπον την ημερα τον Χριστουγενον επεζαμε Εβροπα και πολεμο στη

γειτονία και ο Τάκις ήταν ή Αγγλία ή Αιτία ή Γαλία ο Νίκος ή Γαλία ο Πίπις ήταν ή Βουλγαρια και τα δυο παιδια της κηρίας Κατινας το ένα που εχι το σημαδι στο ματι ήταν ή Γερμανία και το άλλο με τη στραβή μητη ήταν ή Ρωσία. Άφου εχάμην προχόματα εβαλε καθενας το γλυκο του πανο σε μια πετρα και οπι εκεούδιαν θα περνανε όλα τα γλυκα. Επειτα κέ εγο για να φιλοσ τα γλυκα δθεν αλα μολις κρησε ο πολεμος τα περα και τα εφρα όλα. Κε αρχισαν να πεστουόδωντε τα πεδια με θερμης και πετρας και μια πετρία μαλιστα ελαβε στο ματι το Μίμη που εχ στραβή μητη (αλα δεν του το εδγαλε ομας) Όταν ετελίσασε ο πολεμος εγο πήγα σπιτι και τους κηταξα απο το παραθυρο γιατί δέ έβρηκαν τα γλυκα και αρχισαν να δερνοντε χειροτερα και να κηλιοντε χημου Κε ο ένας ελεγε πος το πήρε ο Τάκις και ο άλλος ο Μίμης και ο Σπηρος μα όταν α πελπιστηκαν τους φοναξα εγο και ηρθαν κατου απο το παραθυρο και τους ηπα πωσ εγο τά περα τα γλυκα και μου ηταν Εαί δεν πέζης πιος ησε επί Κοντορεβιθούλη και τους ηπα δεν πέσο αλα εφραγα τα γληκα και οχι της εηλιές. Εγ ημε ή Ελλάς και η Βουλγαρια ηπε πος αν κατεδο καπο θα με πατη δυο ημερες και τοτε ο Τάκις του εδσε μια γροθια και τοναριζε χημου και ή Αιλισα του δαγκασε το αυτι και πήρε σπιτι του κλοντας. Θα πεζομα και αβριο εβροπατικο πολεμο και εγο ενα καρφι μπερο στην τσέπη μου και αν ο Πίπις ή Βουλγαρια κήνη πωσ μου μιλήση θα του εγαλο το ματι Μη εχον ετερον διατελο μετα πασης ιππολειφσεος ολος ημετερος.

Ο Κοντορεβιθούλης

Σας παρουσιάζω ένα τύπον της πόλεως μας. Είνε ό Νταλαγάνης, ένα παιδί έως 12 ετών, που αν τό ίδητε θα σας φανή ό Μικρό και μακροκόλο κεφαλάκι, πλην . . . καύσιο, στόμα μεγάλο, ματια άγροειδή, όν τό έν διαρκώς κλειστόν, δεήμα του δυνα του πνεύματος του, πρόσπο διαρκώς άνηφο, τυλιγμένος έσκαί εις ένα μάλλινο καλησοσκάνκι, πάντοτε ύπόβλητος και μαμουρισμένος, ίδω αυτός. Ό Νταλαγάνης έχει γίνη όμως ανθρωπος . . . κοινωνικός. Τόν βλέπετε ρακτικά στο καφεείο να συναναστρέφεται με τά έξέχοντα της πόλεως μας πρόσωπα, τους γιατρούς, τους δικηφόρους διαρκώς τους . . . κάνει παρέα ίσως και κολλήση καμιά φίλη. Τους διηγείται διαρκώς άθλους του. Άνεβαί με σε μια καρέκλα, σηκώνει τό χέρι και γερογομεί σαν ρήτορας και λέει. Λέγει διαρκώς. Δέρνει την μάννα του και τον παπού του, ού μην άλλα και τά παιδια της γειτονίας του. Έν παρ'όλο δέ λέγει και έχη μια πεντάρα θα έπειρα φομίν. Βουτάει τη πεντάρα και δρόμο. Καθώς ήχο μάθη ροβείται πολύ τη μητέρα του γιατί τον δερνει. Δι' αυτό δεν πηγαίνει καύλο στο σπιτι. Περνάει της ημερες του στους δρόμους, ψάχνων τά . . . σκουπίδια μίν εφρη τίποτε εαγώσιμον. Τό καλοκαίρι ετρωγε διαρκώς καρπουζόφλουδες και πεπονόφλουδες που εύρισκε στο δρόμο. Ό Νταλαγάνης γίνεται και ήρωσ επεισοδιών. Πολλές φορές τομοκρατεί . . . άκου σίως του. Κάποτε μίμησ ό έκα σπιτι για να κοιμηθώ, έτρέπωσε σ' ένα καζάνι. Τό πρωί οι νοικοκυραίοι ήθελαν να πλύνουν. Πήγαν να πάρουν τό καζάνι και έλέπουν ανθρωπο μέσα. Φαντασθήτε τον ρόδον των γυναικών. Άλλοτε πάλιν πήγε να κοιμηθώ σε κάποιον άχοου. Όταν τό πρωί ό ύπηρέτης του σπιτιού πήγε να πάρη σκαπό με τό ρεκαίρι, εβαλε και τον Νταλαγάνη μέσα στο κορβι, που έρχισε να σκούρη. Ό ύπηρέτης τώσκασε στα πόδια περίτρομος. Αυτός είνε ό περίφημος Νταλαγάνης του χωριού μας.

Αταλάνη, Σαραφείμ Κοκκιόλης

ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Όσα παιδια είνε άπορα και έπιθυμοδύ να κερδίζουν 2—3 δραχμάς την ημέραν με όλίγην σχετικώς εργασίαν ες άπευθυν θουδύ άμέσεως εις την «Κυριακήν», Γραφεία «Άκροπόλεως». Σπεύσατε.



ΖΩΝΤΑΝΟΣ — ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Έκείνη την ήμερα όλοι περιμέναμε τον Ταχυδρόμο Σ. με άνοπομονσία άλλος διά να μάθω για τό παιδί του άλλος για τον άδελφό του και άλλος τέλος πάντων και από τον ξηνητευμένο συγγενή του. Κατόπιν από δέκα πέντε μέρες που είχε να έλθη βατόρι στο λιμάνι μας. Θα ήτο ή ώρα 14 τό πρωί όταν άκούσαμε την καμπάνα της μεγάλης της εκκλησίας να κτυπή να κρώσιμα, και έπειδή στο νησί μας κα νεις δεν ήτο για θάνατο εκείνη την ήμερα τρέξαμε στην εκκλησία να ρωτήσωμε τον νεαρόρο τί συμβαίνει. «Για τον Ταχυδρόμο παιδια μου κτυπώ ό κακομοίρης. Πέθανε χθές στο Πειραιά την ώρα που ήτο έτοιμος να φύγη, συγκαθη του ήλθε. Θεός συγχωρέστω», άπεκρίθη ό νεαρόρος.

Η λύπη άμέσεως εζωοργηθή εις τά πρόσωπα όλων, όχι και τόσον για τό θάνατο του ταχυδρόμου όσον που δεν θα έμάθωμεν από τους ξηνητευμένους των.

Εκτυποσε άκόμη ή καμπάνα όταν τό βατόρι άραβε στο λιμάνι μας. Άλλ' ό του θάματος, μετά δέκα λεπτά έλέπομεν εις μίαν εβραϊκόν τον πώ μίς ώρα για μας πεθαμένο ταχυδρόμο σδων και άλλα εη συνοδευόμενον με τά σχετικα του έπαι γέματός του καλάθια, βαρέλια, σάκκουσ κτλ. Ηκουσε και αυτός την καμπάνα να κτυπή και ήρώτησε εκ περιεργίας ποίος συμπατριώτης του πέθανε, κατά την άπορίαν του.

Για σένα αφεντικό μου, για σένα κτυπή. Μεις σε νομίζαμε πεθαμένο.

Κύριο των Δυνάμεων, φωνάζει ό δυστυχής ταχυδρόμος. Όσα λοιπόν πέθα να και δεν τό έρω;

Τί είχε συμβεί; Κάποιος φαρσέρ γνωρίζων ότι εκείνη την ήμερα έπρόκειτο να έπιστρέφω ό ταχυδρόμος Σ. είδωσθε και κάλληλως τον θάνατον του έν πλώ εύρισκόμενου ταχυδρόμου.

Παργιανή Γεροντοκόρη

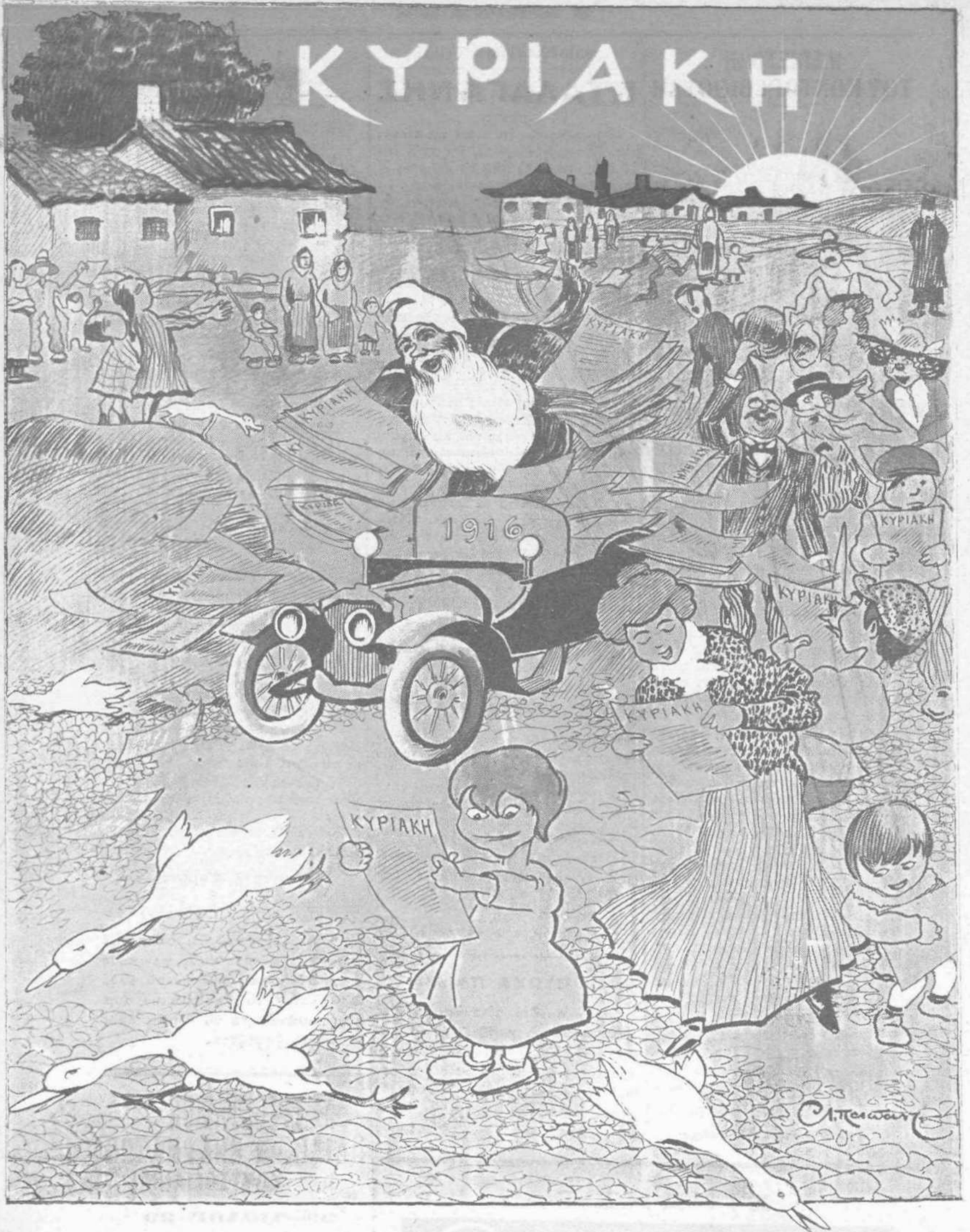
Μην ξεχνάτε, ότι όλοι πρέπει να ψηφίσατε τους γενικούς άντιπροσωπούς του νομού σας. Στέλλετε τό ψηφιδέλιον συμπληρωμένον με τό όνομα εκείνου, που ψηφίζετε.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ Φ. Γ. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

Άπαντα τά είδη παιδικού στολισμού. Άπαραμίλλος συλλογή σχεδίων και χρωμάτων. Εργαστάσια και εφαρμογή ε φάμιλλος των Ευρωπαϊκών. Κοστούμια ΣΠΟΡΤ και άνδρικά ες ύφασμάτων Γαλλικών και

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΟΥΚΑΚΗ ΠΑΝ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΠΡΟΤΟΠΑΠΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ



Ο ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΦΕΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΩΡΟΝ ΠΟΥ ΦΕΡΕΙ

ΤΗΝ „ΚΥΡΙΑΚΗΝ“

ΑΝΕΣΤΑΤΩΣΕ ΧΩΡΙΑ, ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ